42-76

Akbaba
HİÇ KUŞKUM YOK ARKADAŞ! BU, BİZDEN (BAŞLIK PARASI) İSTEYECEK... O İSTEMEDEN, BİZ VERELİM ERKEKLİK BİZDE KALSIN!
ZEKİ

Yapı ve Kredi Bankanızın yeni bir hizmeti daha!

KIBRIS SEYAHAT ÇEKLERİ

YAPI ve KREDİ BANKASI A.Ş.

Cheque No / No du cheque / Scheck Nr

№ 18434

Amount / Montant / Betrag
TL. 3. 500. -

Kıbrıs Türk Kooperatif Merkez Bankası Ltd., LEFKOŞE KIBRIS

Pay against this cheque to / Payez contre ce chèque à / Zahlen Sie gegen diesen Scheck an

Ahmet GÜVEN, Passport No. TR-Ç-43079I dtd. 6 th September, 1976 or order / ou ordre / Order

the amount of / le montant de / den Betrag von

Three thousand five hundred (TL. 3. 500. -) Turkish liras ------------

Mersin, 9th September, 1976

Place and date / Lieu et date / Ausstellungsort und Datum

Reimbursement / Compte / Konto — No 3025/56

YAPI ve KREDİ BANKASI A.Ş.
46 - Mersin Branch

Payable only in the Turkish federate state of the republic of Cyprus.

Kolay

Yapı ve Kredi Bankanızın herhangi bir şubesinden 1.000.-TL.'dan 10.000.-TL.'na kadar dilediğiniz miktarda KIBRIS SEYAHAT ÇEKİ alabilirsiniz.
Yapı ve Kredi Bankanız bu hizmet için hiçbir ücret ve komisyon almaz.

Rahat

KIBRIS SEYAHAT ÇEKİ Türk Lirası olarak adınıza düzenlenir. Döviz hakkınızı azaltmaz. Kullanmadığınız kısmı dönüşünüzde iade edebilirsiniz.

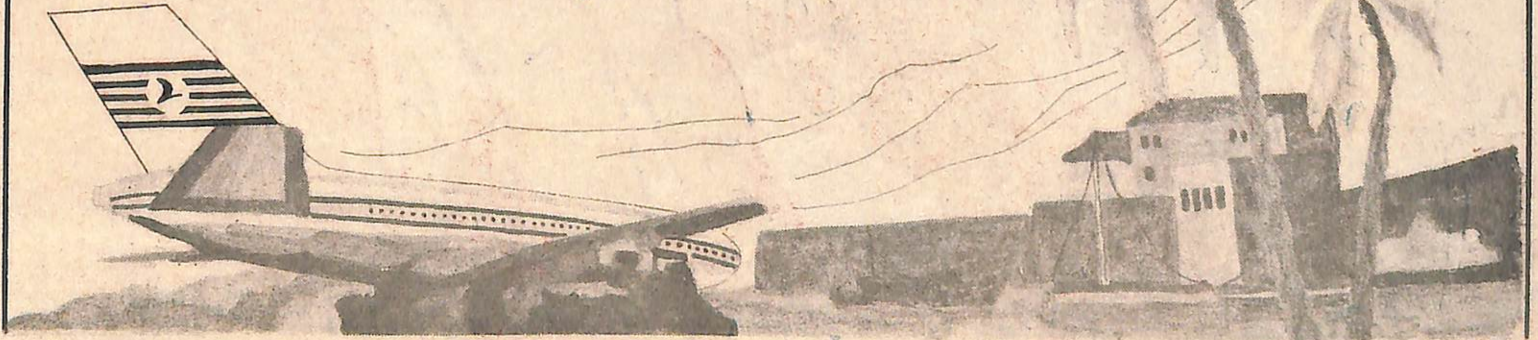
Güvenli

KIBRIS SEYAHAT ÇEKİ ile para taşıma külfetinden, kaybetme korkusundan uzaksınız. Çekiniz kaybolsa bile Kıbrıs Türk Kooperatif Merkez Bankası'nın Magosa, Girne, İskele ve Güzelyurt'taki şubelerinden derhal yenisini alabilirsiniz.

KIBRIS SEYAHAT ÇEKLERİYLE
KIBRIS'DA TATİL DAHA GÜZELDİR.

moran yk 37

YAPI ve KREDİ BANKASI
Daima en iyi hizmet

Akbaba

Kurucusu : Yusuf Ziya ORTAÇ

Yıl : 54 — Cilt : 31 — Sayı : 42 * Haftalık Siyasî Mizah Gazetesi * 13 Ekim 1976 — Fiatı 250 Kuruş

«FEVKALÂDE USULLER»

ADAMIMIZ böyle diyor. «Gerekirse fevkalâde usullere müracaat ederiz.» Adamımızın kim olduğunu biliyorsunuz. Çağımızın en büyük devlet adamı değilse bile kuşkusuz en büyük politikacılarından biri. Cephe hükümetinin başı. Övülecek yanlarını yaza yaza bitiremediğimiz adamımız.

Hangi fevkalâde usul kaldı ki denenmedik? Bugüne dek kullanılanlar sıradan usuller miydi? Hükûmetin kurulabilmesi bile «fevkalâde usul»le gerçekleşmişti. Bilmeyen var mı?

Sonra bu hükümetin tüm yaptıkları. Toplumdaki gelişmelerin saptırılması, TRT'nin başına gelenler — daha doğrusu, getirilenler — umacı yaratmalar, hükümet ortaklarının hırslı partizanlıkları, kendilerine oy vermeyen büyük kentlere uyguladıkları işkenceler, Anayasa'yı zorlamalar, DGM konusunda döndürülen dolaplar...

Sıradan mıydı tüm bunlar?

Geliyoruz en son yapılanlara. Yani marifetin üstüne dikilen tüylere. TÖB-DER'in kapatılması. Ankara Belediye Başkanı Vedat Dalokay'a işten el çektirilmesi.

Bunlar fevkalâde usuller değil mi?

Geçenlerde «Gerekirse sıkıyönetim getiririz,» diyordu adamımız. Zaten sıkıyönetim ilân edilmeden sıkıyönetime benzer bir hava var ülkede. Şimdiyse «fevkalâde usuller»den dem vuruyor. Bundan korkulur, hanımlar beyler!

Kamyon adamın birine çarpmış, kanlar içinde yere sermiş. Kamyon sürücüsü az ileride kamyonunu durdurup hışımla gelmiş, dikilmiş yaralının başına. «Dikkatli ol biraz!» diye bağırmış.

Yerdeki garip, başını kaldırıp güçlükle inlemiş:

«Ne o? Şimdi de geri geri mi geleceksin?»

Aşağı, yukarı, ileri, geri, yan yan; düşünülebilecek her yönde tarlamızın bellendiği yetmedi. Şimdi de «fevkalâde usuller» uygulanacak.

Pek yararı olmuyor ama, hadi yine Anayasa'dan bir hüküm sunalım. 116. Maddenin üçüncü paragrafı:

«Mahalli idarelerin seçilmiş organlarının organlık sıfatını kazanma ve kaybetmeleri konusundaki denetim, ancak yargı yolu ile olur.»

Ankara halkının seçtiği Belediye Başkanı Vedat Dalokay'a işten el çektiren Cephe hükümeti İçişleri Bakanı Oğuzhan Asiltürk'e yargı yetkisini kim verdi?

«Olabilir,» dediğini «Olmalıdır,» biçiminde yorumlayacak denli Anayasa'ya saygılı gözükenler, bu saygısızlıklarını nasıl açıklayacaklar?

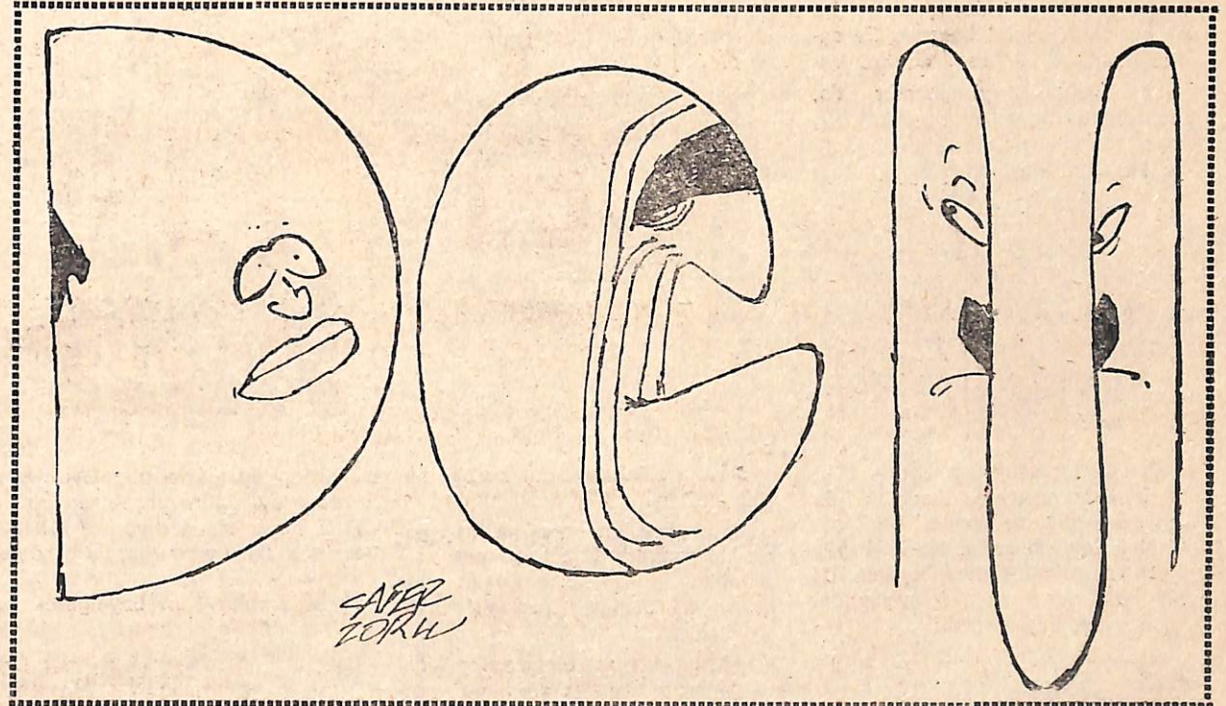
Kapanan derneklerin yerine yenileri kurulur. Seçmenler Belediye Başkanlarını yeniden seçerler. Başbakanlarını da.

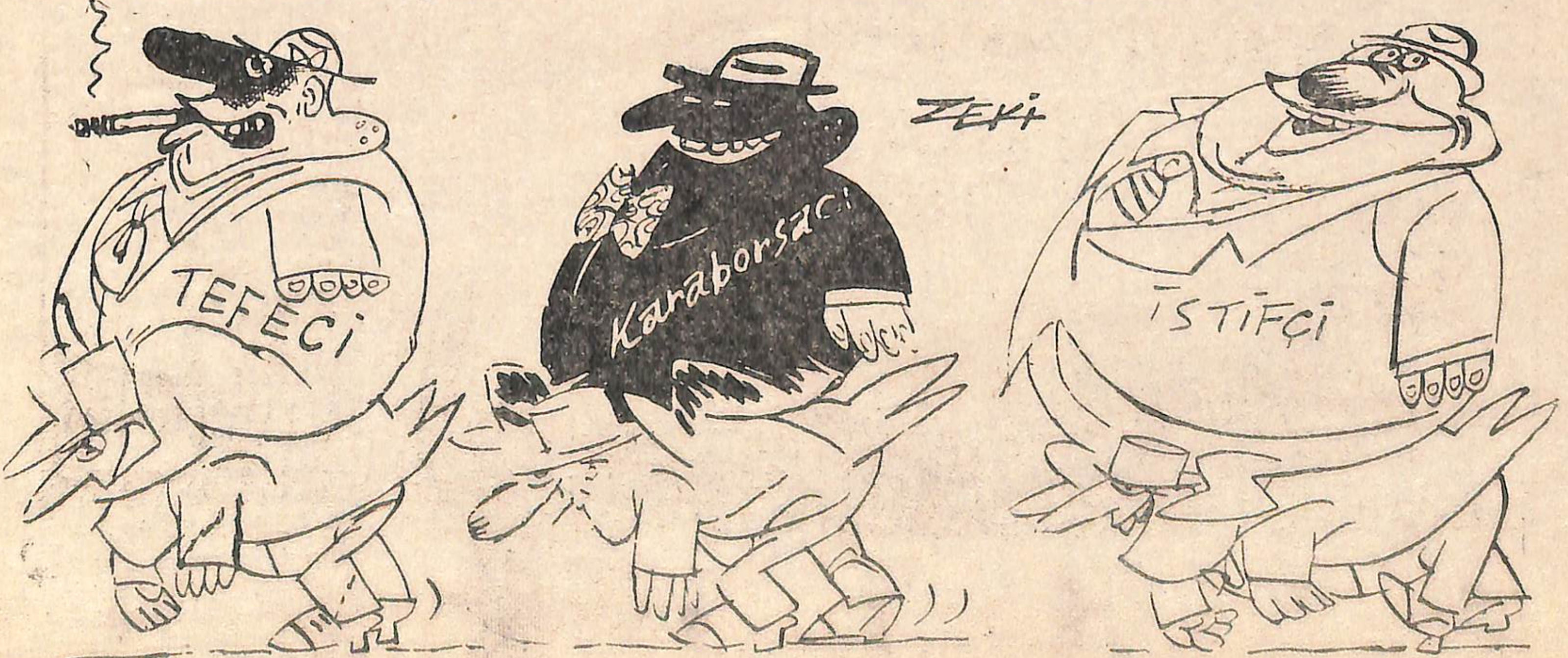
Bunda bir olağanüstülük yok.

Ama hukuk devletimizin hükümet başkanı, Türkiye Cumhuriyetinin Başbakanı, düşüşleri ve kalkışları hep «Fevkalâde usuller»le olmuş olan Bay Süleyman Demirel, «Gerekirse fevkalâde usullere müracaat ederiz,» diyor.

İşte bu fevkalâde!

AKBABA

«MİKROP TAŞIYICILAR!»

devlet babanın ton ton çocuğu

muzaffer İZGÜ

«Olmaz, demiş Demirel, memurlar böyle sürünemezler, ev kiraları nire, etin kilosu nire, madem tüm memurlar devleti devlet baba olarak bilmişler, devlet de babalığını göstermelidir...» Böyle demiş, tutmuş hemen katsayıyı on üçe çıkarıvermiş. Öyle beklememiş karar orada burada, ek bütçe yapılmış, hop memur maaşlarına zam oluvermiş.

Çoktandır kapıma iki güne bir gelen ev sahibinin önüne yüzlükleri atıverdim. Atıverdim, bizim eşyalar kapı önüne atılmaktan kurtuldu. Aman ne güzel şeymiş be ev sahibinin sesini kesmek. Ev sahibi değil, sanki besili domuz. Veya aslında belki iyi adamdır da, maaşım az olunca, o da ikidebir, artır, sonra eşyalarını kapının önüne koyarım, deyince, adamı ben

domuz gibi görmüşüm. Parayı cepte demetle görünce, kasabın da davranışı değişti, kerata,

«Nereden keselim Nuri bey?» demeğe başladı. Biliyor hergele, iki yüz elli gram et almayacağımı. Manav, kapıdan çevirdi:

«Dükkân sizindir Nuri bey?» dedi...

Çocuklara ayakabılar aldım, hanıma manto aldım. Para suyunu çekti. ama, bir ay dediğin ne ki, ay başı oluverdi. Alışmışız biz yirmi gün, yirmi beş gün parasız gezmeğe. İki günün ne önemi var? İki gün de evdeki bulgurla şunla bunla idare ederiz.

Hop, işte o iki gün içinde, yine Demirel çıkıvermiş kürsüye,

«Olmaz arkadaşlar, demiş, madem ki tüm memurlar devleti baba olarak bilmişler, baba babalığını bilmelidir»

Haydi, tutmuş katsayıyı on sekize çıkarıvermiş.

Yahu gerçek mi? Yahu inanalım mı? Yahu zamlı maaşlar bu ay başına mı?

Biz bu soruları sorarken, hop paracıklar sayıldı bile mutemet tarafından elimize. Bize düşen bir imza, çak imzayı, parayı tomarıyla al git...

«Hanım hanım, bir buçuk odada yıllardır canımız çıktı, ne yattığımızı bildik, ne kalktığımızı, dört çocukla. Şöyle üç odalı bir eve çıksak, orada insanca yaşasak ne dersin?»

Ne diyecek karım, hemen razı oldu. Paran olsun, üç gün içinde ev bulduk, üç gün içinde taşındık... Oh dünya varmış be. Ev diye ben buna derim işte, burada öksür, arada seni kimse duymasın, geç salona at koştur. İşte tamam yahu, Nuri beye yaraşır ev burası. Neydi öteki ev, ölmüşüz be yıllardır...

«Çocuklar size ne alayım?»

«Pirzola al baba»

«Ulan pirzolanın sözü mü olur?»

Kasap dört kilo pirzolayı kesiyor, çırağı doğruyor. Kasap bu arada meze olsun diye pirzolaların arasına iki yumurta, iki böbrek atıyor...

«Meze olur Nuri beyciğim.»

Bey de değil, beyciğim benim adım. Pis sinekli şaraba veda, çoktandır mideme dokunmağa başladı. Rakı içiyorum... Oh aman ne güzel, dünya varmış be. İnsana yaraşır şekilde yaşamağa başladık...

«Oğlum harçlık mı?»

«On lira versen yeter baba»

«Oğlum, on lirayla sinemaya gidilmez, al bakalım şu elli lirayı...»

Bu arada işçiler ayağa kalktı, Halil Tunç radyoda, televizyonda konuştu:

«İşçilerimiz memur olmak istemektedirler. İşçilerimizin bu haklı isteği karşısında hiçbir güç duramayacaktır. Türk işçi hareketi, bunu da alnının akıyla başaracaktır»

Bana nesi be, kim memur, kim işçi olursa olsun. Olsun ama, şu evlenmiş kızıma, evlenirken hiçbirşey veremedim ki. Zavallı çeyiz diye, sekiz on metre patiskayla, bir iki elbise götürdü... Ona hediyeler almalıyım. Bir buzdolabı, bir çamaşır makinası, bir televizyon... Vah vah alamayacağım demek ha hanım. Kızımın kocası da memur, almışlar çoktan... Öyleyse ben onlara başka şeyler alırım... Araba.. Evet evet araba, hem de düğün armağanı... Aldım da. Verdim önden bir parça, gerisi ayda bilmem kaç lira taksitle. Dokunmaz ki bu taksit bana...

Dokundu... Ay sonuna yakın, evet evet, ay başına bir gün vardı. Yine paralar suyunu çekti. Alışmamışız ki bütçe yapıp harcamağa... Nerde o iki ay önceki durum? Neyle bütçe yapacaksın. Bütçe, gelirin gelir olur da, ona göre giderl ayarlarsın...

Çıkmış kürsüye, Demirel,

«Olmaz, demiş, madem memur devleti devlet baba olarak bilmektedir», katsayıyı yirmi üçe çıkarıvermiş...

«Hanım, evimiz olsun. Yıllardır ev sahiplerini evler sahibi yaptık. Şimdi sıra kendi evimizde, ben kooperatif mi olur, yoksa bitmek üzere olan kat mı olur, taksit maksit girişeceğim işe...»

«Ayol durduğun hatâ, Hasan bey çoktan dairesini almış bile...»

«Hasan bey ha, Hasan bey ki, onun üçü, ben yedinin ikisi, nasıl almış. Yalnız azıcık dişinizi sıkın bu ay...»

Of be, sıktırır mı hiç Demirel?..

«Olmaz arkadaşlar, madem ki memur devleti baba olarak bilmiş, öyleyse...»

Nuri bey, git falanca bankadan ev kredini al...

Hemen mi yahu?

Hemen hemen...

Hanım, nasıl bir daire alalım?

Aman alalım da, malımız olsun da ne olursa olsun...

Olsun olsun...

Aldık bir daire... Cebimdeki parama bakıyorum, evime bakıyorum... Oh aman balkonu, balkonu da var... Hanım dolapta rakı var mı?

Var ayol, hiç olmaz olur mu?

Yanına meze olacak ne var?

Ciğer yahni var, haşlanmış tavuk var, kâse yoğurdu var... Aman aman kur sofrayı... Yahu haydi çabuk, keyfimi kaçıracaksın... Hanım masayı kuruyor, mezeleri bir bir taşıyor... Dolaptan rakıyı getiriyor... Tam boğazımı yağlamak için rakıdan bir yudum alacağım anda uykudan uyandım.. Uyandım ama, kendimde değilim. Nerede o balkon, kendi evimin balkonu, nerede o ciğer yahni, nerede o haşlanmış tavuk?... Bağırdım:

— Nerede laaan?

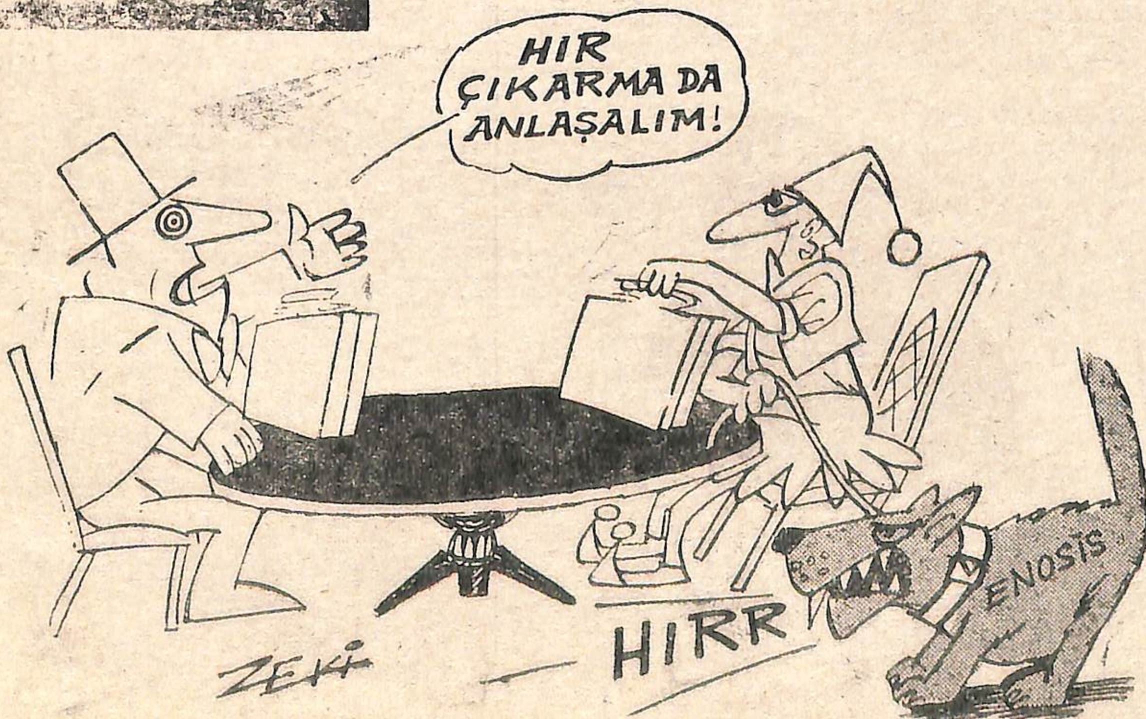
Karım kapıdan girdi:

— Ne nerede?

— Haşlanmış tavuk, ciğer yahni, kâse yoğurdu, buz gibi rakı?..

— Ay delirmiş herif...

Ben delirmişim ha... Kalktım yürüyüverdim karımın üzerine... İnanın evlilik yaşamımda karıma ilk kez el kaldırıyorum... Ulan neren ister, ulan burnunun üstü de ister

— İkili görüşmelerde bir anlaşma beklenmiyor —

mi, ulan kaşının üstü de ister mi? Yok yok hayır, hıncımı alamayacağım, yatırdım çıktım üzerine...

— Nerde ulan o balkonlu kendi evim, nerde o paralar?

Çocuklar doluştular odaya... Onları da yatırdım yere, vur Allah vur... Anasından kalkıyorum büyük kızın üzerine, büyük kızdan kalkıyorum, anasının üzerine...

Çıktık sokağa... Senin gibi Bakkal Mustafendi ha... Nerde ulan o saygı? Sen helva tartarsın ha... Yakalayıverdim yakasını tezgâhın ardından, terazinin üzerinden çektim... Yok, dükkânın içi dar... Dışarda bir güzel... Kaldırıma boydan boya uzattım Mustafendiyi, elinin birine bastım, öteki elini ardında kıvırdım, ver Allah ver. Hani ulan o saygı, hani ulan o çekmecenin altından kimsenin görmez tarafından bana uzattığın filtreli sigaralar? Boğacağım bu herifi kurtarın elimden... Çöktüm ki hümüğüne, Mustafendinin gözleri iki buçuk lira büyüklüğünde...

Daireye geldim en yakın masa arkadaşımın kıravatından yakaladım. Yatırdım yere. Bir yandan boğazını sıkıyorum, bir yandan organlarını sıkıyorum. Bağır ulan işte böyle... Biz sendika mendika derken nerdesin, ha nerdesin? Ulan ben et yiyemeyecek miyim, ben tavuk yiyemeyecek miyim, ben insan değil miyim? Isırmağa başladım arkadaşımı... Kabalarını kabalarını, ben ısırdıkça arkadaşım bağırıyor... Kim yanıma yaklaşabilir ki?

Gözlerimi açtım, hastanenin asabiye koğuşundayım... Doktor iğne yapmış, kendime gelmişim, konuşacakmış benimle... Konuşuyor da:

— Niye karını, bakkalı, arkadaşını dövdün?

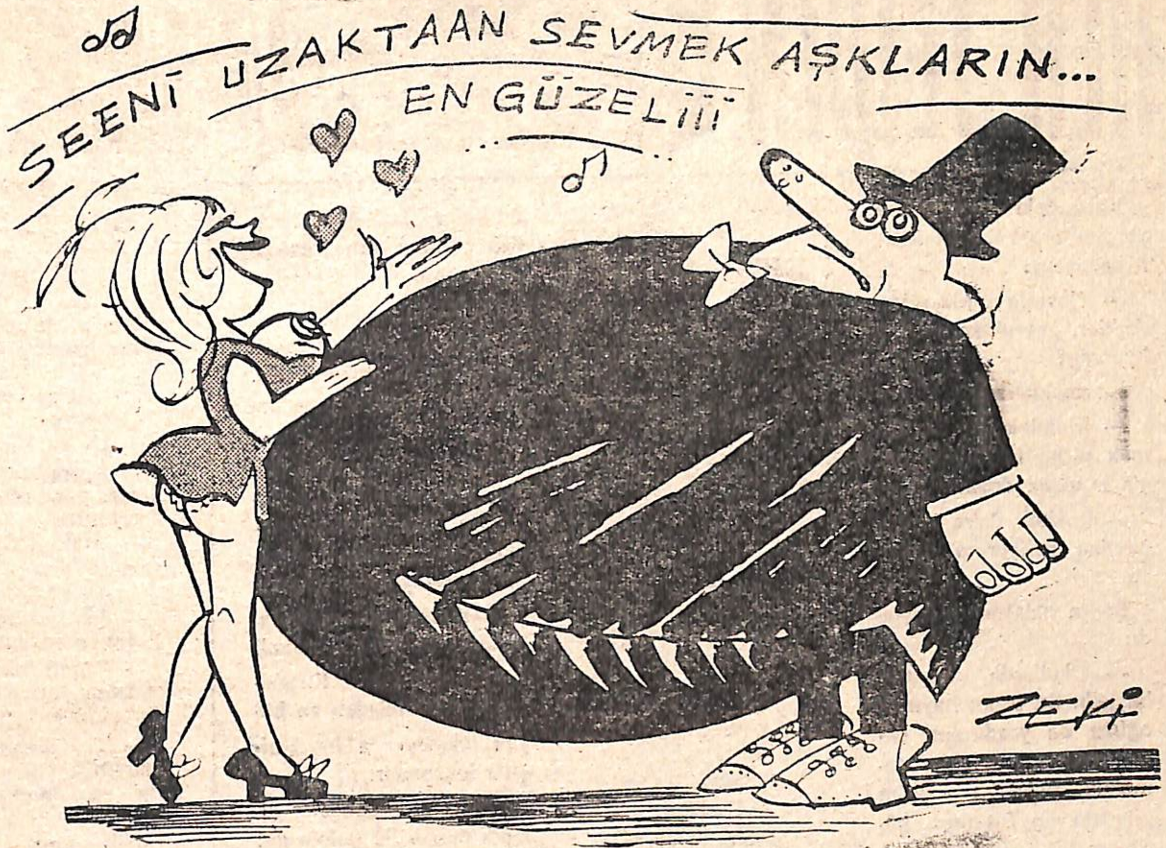
— A doktor bey, sahibini dövemeyince eşeğini döversin, eşeğini dövemeyince, semerini döversin...

Alıverdim doktoru altıma... Öyle bir alış aldım ki canlar kurtaramaz. Gömleğini dişlerimle parçaladım, kabak kafasına yaradana sığınıp sığınıp ver ettim...

Bağladılar, iyice oynatmış dediler...

Yok yahu yok, gidip de başkalarını döveyim, sonra beni devlete karşı gelmek suçundan Devlet Güvenlik Mahkemelerine mi versinler?

Muzaffer İZGÜ

Yazılı

Mânilerden Seçmeler

**Erzurum'da bağ olmaz,
Kara yazı ağ olmaz,
MC'den darbe yiyen
Şüphelidir, sağ olmaz.**

* * *

**Evinin önü çayır,
Yanarım cayır cayır,
Sayın Demirel Amca,
Biraz da beni kayır.**

* * *

**Elma attım nar geldi,
Dar sokaktan yar geldi,
Ergenekon bütçesi
Memurlara zor geldi.**

* * *

**Elinde testi yârim,
Rüzgârlar esti yârim
Atılmamış temele
Kordela kesti yârim**

**Elde fincan gezdirir,
Lal ü mercan gezdirir,
Bu devir memur olan
Ölmez, bir can gezdirir.**

* * *

**Entarim iki koldur,
Biri sağ biri soldur,
İkisinin arası
Şimdilik karamboldür.**

* * *

**Elde altın tas tutar,
O tas neden pas tutar,
Seçimler yaklaştıkça
Feyzioğlu'nu yas tutar.**

* * *

**Ekin ektim destem var,
Yatak serdim hastam var,
Her fabrika içinde
MSP den dostum var...**

**Efendim yâr, Beyim yâr,
Dilin, dişin yiyem yâr
Kaldır da işkenceyi,
Suçlarını diyem yâr.**

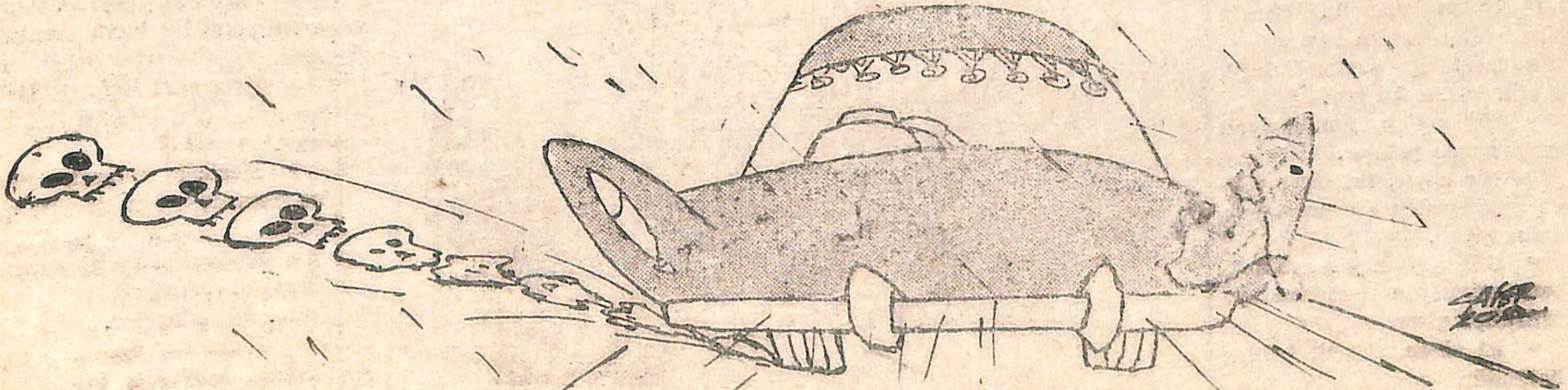
* * *

**Evlerinin önü kaya
Kayadan bakarlar aya,
Bakın Erbakan geliyor
Seçim temeli atmaya.**

* * *

**Elinde gümüş nacak,
Sandım bana vuracak
Yüzen gezen Mebuslar
Seçimde kaybolacak...**

Fikret YILMAZ

Yazısız

HER TELDEN — Burhan ESEN — HER TELDEN

KISA HİKÂYE

RESİMLİ DAİRELER

Kahvedeki sandalye'ye yorgun argın çökmüştü. Arkadaşları:

— Hayrola Muzaffer, dediler, kuyruktan mı geliyorsun?

— Ne kuyruğu?

— Memlekette Et, ekmek, pirinç kuyrukları yok şükür eksik değil.

— Resimli daire kuyruğundan geliyorum öyleyse.

Sonra anlatmaya başladı:

— Okullarda kayıtlar başladı. Şu bizim hayırsız oğlanı da yazdıralım dedik. Bütün evraklar tamamdı. Sekreter zarfın içindeki üç fotoğrafı görünce:

— Bunlar yetmez, dedi, on vesikalık daha lâzım babalık!

Bir fabrikada işe girecektim. Önce iyi huy mazbatası almam gerekli. Muhtar:

— Üç fotoğraf tosla! dedi. Birini mazbataya yapıştırdı, ikisini önündeki çekmeceye attı.

Nüfus kaydı örneğine gelmişti sıra. Memur:

— Ne bakıyorsun suratıma alık alık, dedi, getir altı vesikalık! O da birini

deftere, ötekini örnek kâğıdına yapıştırdı. Geriye kalanları binlerce fotoğrafın kaynaştığı dolabın içine fırlattı.

Sabıkamız bulunmadığını da kanıtlamamız lâzımdı. Savcılığa çıktım. Bu sefer hazırlığımı önceden yapmış, altı foto çıkartmıştım.

Başkâtip:

— Bu iş, burada bitmez, demeden leblebiyi anla. Fotoğraf sayısın ona tamamla.

Kısacası arkadaşlar, bütün günümüzü Resmî dairelerle, fotoğrafçılar arasında dolaşmakla, arada bir de bu yüzden memurlarla dalaşmakla geçirdik. Resmi daireleri resimli daire yapmışlar. Kırtasiyecilik illetimizden en büyük lokmayı da fotoğrafçılar kapmışlar...

Dünya'ya ağzında yalancı meme ile geldin de: «Merhaba!» mı dedin? Gelsin on foto.

Yaşamaktan vaz geçtin de, ahrete mi göçtün? Onbeş vesikalığı toslamadın gidemez, ölemezsin.

Resimli hikâyeyi dinleyenlerden biri:

— Ne kızıyorsun ulan, dedi, sevin sene. Demek devlet vatandaşına tutkun. Bizleri o kadar seviyor ki..

Poz poz resimlerimizi yıllarca dolaplarda dosyalar içinde, kırtasiye depolarında saklamak zahmetine katlanıyor!...

BEN SANA GÖSTERİRİM...

●

Bizde önemli kişi olmak, kanunlara, nizamlara, törelere ve daha bilmem nelere boş vermektir sanılıyor:

— Ne bu kâğıt?.

— Uygunsuz yerde arabanızı park ettiniz. Ceza kesiyorum...

— Bana ceza yazamazsın..

— Neden beyefendi?.

— Sen benim kim olduğumu biliyormusun be...

— Bilmiyorum, bilmekte istemiyorum... Sadece görevimi yapıyorum.

— Ya öylemi? Ver numaranı, çek arabanı... Ben sana gösteririm!

***

Kayruktasınızdır. Sıranızı bekliyorsunuz. Açıkgözün biri arka kapıdan gişenin içine dalmıştır:

— Ver bir bilet!.

— Aman efendim nasıl olur? Kuyrukta bekleyenleri görmediniz mi? Lütfen sıraya girin.

— Ben falanca, verin biletimi.

— Buradan olmaz. Dışardan alacaksınız.

— Küstaha bak. Beni buradan senin genel müdürün bile kovamaz. Unutma yaptığını... Ben sana gösteririm!.

***

Hergün karşılaşırız bu bay önemli kişi ile. Karakola düşen arkadaşını suçu ne olursa olsun, alıp gitmek çabasındadır. Yurt dışında çalışmak isteyen akrabasını sıra dışı kayrılmasını sağlamaya çalışır. İlkokul diplomalı, sabıkalı yeğenini sınavsız en iyi memuriyetlere yerleştirmeye uğraşır.

Karşı koyan çıktımı dişlerini gıcırdatmış, tehdidini savurmuştur:

— Ben sana gösteririm!

Nimet kapılarının en önünde, hizmet dalgalarının en gerisindedir. Askere gitmemek için şube dosyalarının içini doktor raporları ile doldurmuştur. Vergiden kaçmanın çaresini bulmuştur. Önseçim dalaverelerini iyi bildiğinden adaylığını kor komaz soluğu parlâmento da alır. Seçilemezse kaybı yoktur. Dolgun maaşlı idare meclisi üyeliğinde kalır.

Halkımızın sabrı, görevlilerin ekmekten olma korkusu onu büsbütün küstahlaştırmış, yasalar üstü yaratık olduğuna inandırmıştır.

Bu yazıyı okuyunca suratı bi kez daha asılacak, biraz daha kasılacak, ve haykıracaktır:

— Ben sana gösteririm!.

Burhan ESEN

OKKALI...

* Kâtibe kolalı gömlek de, dar geliri ile yokluktan sürünmek de yaraşır.

* Son verdim kalbimdeki fakirin işine. Mangırlıyı ayarladım. Uydum sosyetenin gidişine.

* Bana kara diyen dilber, Kocam karaborsacı değil mi?

* «Gülse o şûh meclise...» Güven oyunu verse.

* Sakla samanı. Kırata lâzım olur, seçim zamanı.

* Acele işe şeytan değil, trafik kazası karışır.

* İki çıplak, konfeksiyon mağazasına yakışır.

* Bir söyle, iki dinle. Geviş getirmeden duramıyorsan sakız çiğne.

* Güneş girmeyen eve doktor, girmeyen gecekonduya üfürükçü girer.

* El elden, dazlak belden üstündür.

— «Kuyruğa gir» demediniz mi? Kuyruğa girmeye gidiyorum!...

...LAFLAR

* Akılsız başın cezasını çeker ayaklar. Beyinsiz ayaklar da baş olacağım diye boşuna sayıklar.

* Deveyi hamudu ile yuttu. Halkı: «Aspirin içtim!» diye uyuttu.

* Kızı gönlüne bırakırsan davulcuya değil, Bateri çalana varır.

* Zurnayla peşrev, M.C. koalisyonu ile demokrasi olmaz.

* Sora sora Bağdat bulunur. Samsun sigarası bulunmaz.

* Merkebe semeri, zengine para dolu kemeri ağır gelmez...

* Kadına kitap gibi deme. Basın savcıları onları da toplatmaya kalkarlar.

* Kırkından sonra saz çalınmaz. Milyonlar yürütülebilir.

Neşeli ilânlar

NURİ

PANTLON ARANIYO

VURGUNU VURUP GÖBEĞİ ŞİŞİREN MİLYONERİMİZ ACELE GÖBEĞİNE GÖRE PANTLON ARIYOR!...

İŞ ARIYORUM

İYİ EDİYORSUN!.. BULURSAN BİZE DE HABER VER!...

BİR DELİ KAÇTI

KENDİSİNİ POLİTİKACI SANAN BİR DELİ, TAKSİM MEYDANINDA, UCUZLUK, KALKINMA, REFAH GİBİ DELİCE LÂFLAR EDERKEN YA KA LAN MIŞ TIR...

FİGÜRAN ARANIYO

FİLİMDE ROL İCABI İKİ YÜZ METRELİK UÇURUMDAN ATLAYACAK KABİLİYETLİ KELEK ARANIYO...

—o—

SABUN TOZU ARANIYOR

POLİTİKACILARIN KİRLETTİKLERİ YURDUMUZU TEMİZLEMEK İÇİN BEŞ YÜZ BİN TON SABUN TOZU ARANIYO...

KOCA ARANIYO

SAYIN HAŞİN ERKEKLER FIRSATI KAÇIRMAYIN... YOKSA EVDE KALACAAM YAHU!...

ŞAŞI ŞAKİRE

ÖZÜR

DÜN GECE BİZİM DAİRE YERİNE JALE HANIMIN DAİRESİNE GİRİP, YATAĞINA DALMIŞIM!.. SABAH UYANINCA ANLADIM!... AMMA DALGINIM HA!.. BU BEŞİNCİ OLUYO...

PİRZOLA VERİYORUZ

ET SIKINTISININ ÇEKİLDİĞİ YURDUMUZDA OKUYUCULARIMIZA PİRZOLA VERİYORUZ!.. ÇÜNKÜ BİR KAHKAHA Bİ KİLO PİRZOLAYA BEDEL HADİ AFİYET OLSUN!...

—o—

CAN SİMİDİ ARANIYOR

ACELE EDİN YAHU!... YOKSA BOĞULACAAZ... ADRES: SARAYBURNU AÇIKLARI

FABRİKA YAPILACAK

TÜRKİYENİN KALKINMASI İÇİN BİR CİKLET FABRİKASI DAHA AÇIYORUZ...!

HALT HOLDİNK

ÇOCUK BULUNDU

SAHİBİ KİMSE GELSİN ALSIN YAHU!... EVE GÖTÜRÜRSEM KARIM BENDEN ŞÜPHELENECEK BANA ACIYIN N'OOOLUR!...

ARANIYO

BANA MUM YERİNE DİNAMİT VEREN O İNEĞİ ARIYORUM!... HERİFİN ŞAKASI YÜZÜNDEN APARTMANI HAVAYA UÇURDUK İYİ Mİ?!...

ARABA

sulhi dölek

SALGIN var. Tüm ülke bu salgınla kırılıyor da kimse umursamıyor. Ateşler yükseliyor. Kanın damarlardaki atışı tehlikeli biçimde hızlanıyor. Garip bir dilden sayıklayan uyurgezerler var ortalıkta: Monoblok gövde, çelik şasi, karbüratör reflektör distribütör, 230, 504, gümrük makbuzlu, onbin peşin kırk ay vadeyle, temiz, şahane, sahibinden, otuzbinde, ful aksesuar, istenilen renk, sıfır kilometrede, derhal teslim, ralli malli, rrrmmm rrrrmmmm!...

Ben kendimi de tehlikeliler arasında sayar oldum. Geçen gün bir düşündüm, araba sahibi olmak uğruna göze alamayacağım çok az şey var. Ülkemiz kalkınırken ülkemizin geri kalmışlarının arasında kalmak düşüncesi beni çok üzüyor. Uykularım kaçıyor. Hep yayan mı olacağım ben? Tanıdıklar yanımdan arabalarıyla geçip bana toz yutturunca çılgına dönüyorum.

Bir araba görüp fiyatını sordum. Keşke sormasaydım. Ben bugünkü kazancımla hiç yemeden, içmeden, ev kirası vermeden, çoluk çocuğu kendi yazgılarına bırakarak; yol parası, sigara parası, giyim parası, kitap parası falan diye hiçbir şey ayırmadan elime geçeni biriktirsem, sekiz yıl beklemem gerekir bu arabayı alabilmem için. Uzun süre sekiz yıl. Hadi açlığa, çıplaklığa dayanabildim diyelim. Paranın değerindeki düşmeler gözönünde tutulursa, sekiz değil onsekiz yılda da kapatamam arayı. Kapatabilsem de iş işten geçmiş olur. Araba kullanmak için değil, baston kullanmak için bile ehliyet vermezler bana o zaman.

Peki ama, bu arabaları kim alır? Üçyüz bin liralık araba süren birinin yıllık geliri nedir acep? Bunu kazanmak için ne yapıyordur? Azgın arslanların ağzına başını mı sokuyor, ateş mi yiyor, dağları mı düzlüyor, ayın görünmeyen yüzünü mü görüyor, ne yapıyor? Sayıları da az değil hani. Bunca varlıklının arasında bir ben mi yoksul kaldım, nedir? Ne yaptıklarını bilsem ben de yapacağım. Söyledim, göze almayacağım çok az şey var.

Gazeteleri sırf satılık otomobilleri incelemek için alır oldum. Dünya yörüngesinden çıksa umurumda değil. Bazılarının tutkusu spor sayfasıdır, bazılarınınki makaleler, bazılarınınki resimler. Benimki satılık araba duyuruları. Arada başka şeyler de çarptığı olmuyor değil gözüme. Sözgelimi şöyle bir duyuruya ilişti gözüm bir kezinde:

GÖRGÜ TANIĞI ARANIYOR

Kalaycılar Caddesinde 24 Temmuz günü olan trafik kazasında suçlu sürücü olay yerinden kaçmıştır. Melekler kadar masum olan sürücüyse tutuklanmıştır. Kazayı görmüş olanların insanlık adına 99 16 23'e başvurmaları.

Telefon ettim, «Kazayı gördüm ben,» dedim.

«Ne gördün?» diye sordular.

«Yirmibeş bin gördüm.»

«Çok görmüşsün,» dediler. «Biz onbin göreni bulduk. Yine de zahmetin için teşekkürler.»

Fiyat kırmama bile zaman kalmadan suratıma kapandı telefon.

Siz ayının tefe alıştırılmasını bilir misiniz? Ben bilirim. Gözümle görmüş değilim ama, anlattılar. Ayıyı bir çukura sokarlarmış. Çukurun dibinde kızgın küller bulunurmuş. Hayvancık yanan tabanları yüzünden durmadan ayak değiştirdikçe, yukarıdakiler tef çalarlarmış. Bu yeterince sürdürülürse, tef sesine koşullanırmış kocaoğlan Ayaklarının altında kızgın kül falan olmasa bile, tef sesini duyunca oynamaya başlarmış. Ayının oynaması neşeden değil anlayacağınız.

Tefe alıştım sayılır. Araba sahiplerine aşırı saygım vardır. Araba edinmenin ne zor olduğunu biliyorum da ondan. Bunca yıldır çabalıyorum, daha dört tekerleği yeni tamamladım, Daha bunun dingili, motoru, şasisi, gövdesi, koltukları, direksiyonu, radyosu, kaloriferi, cam silecekleri var sırada. Bunca didinmeme karşın sonuç alamadığıma göre, neden «Arabası batsın!» deyip vazgeçmiyorum?

İşin en acıması yanı da bu işte. Bir tutku, umutsuz olursa, tutku olmaktan çıkar. Tek yanlı tutkular ancak uyduruk öykülerde görülür. En gözü dünyayı görmez sevdalı bile, sevdiğine kavuşamayacağını kesinlikle bilirse, derdinden kurtulmuş demektir. Saramadığı güzele «Boynun kopsun!» deyip sarabileceği birini seçer.

Benim araba konusunda umutsuzluğa kapılmamı istemeyen gizli güçler bu gerçeği çok iyi biliyorlar. Ben tam vazgeçeceğim sırada bir yolunu bulup ateşi yeniden körüklüyorlar. Az peşinli satışlar, iyi durumda eski modeller, köşe başlarında mantar gibi biten galeriler. Renkler, parıltılar, köpek balığı gibi kaygan ve çevik görünüşlü arabalar. Bu tutku kolayına bırakılır mı? Ne zaman gevşeyecek olsam, sesler kulağıma fısıldıyor:

«Aman yılma! Senin geleceğinde de bir araba var.»

Biliyorum; cenaze arabası.

Araba sahiplerine saygım olduğunu söyledim. Ama pek sevgim yoktur. Sokak aralarında birlikte büyüdüğümüz bir arkadaşım vardı. Liseye birlikte gittik, askerliği birlikte yaptık. Aramızdan su sızmazlı. Birbirimiz için elimizi ateşe sokardık. Sonra o bir araba aldı, her şey bitti. Artık beni tanımıyor bile. Yine de ona hiç hak vermiyor değilim. Arabayı alan ben olsaydım, yine bozulurdu arkadaşlığımız.

Evlilik yaşantım, sözgelimi, daha araba almadan düzensizleşti. Ya alınca —daha doğrusu, alırsam— ne olacak? Karım şimdiden ilgisizliğimden yakınıyor. Onunla değil, bir araba düşüyle yattığımı söylüyor. «Remzi,» diyor, «Sen beni burnumun dibinde aldatıyorsun.»

Kitaplara geçmiş böyle bir sapıklık var mıdır dersiniz? Delirdiğimi sanmıyorum yine de. Delirsem mantıklıca akıl yürütemezdim. Sözgelimi bir arabayla yatılmayacağını bilecek denli yerinde bilincim. Kafamdaki araba ve kadın kavramları değişik şeyler. Kadın kadar yumuşak değil araba. Kadın kadar sıcak değil. Yine de bir kez denemek isterdim doğrusu.

Dürüstlüğü bir yana bıraktım çoktan. Sözgelimi rüşvet almanın kötü bir davranış olduğuna inanmıyorum artık. Gelin görün ki, yaptığım iş rüşvet almama olanak bırakmıyor. Hırsızlık yapmaya kalksam ne çalacağım? Döner koltuğumu mu? Geceleri evlere girecek kadar cüretli değilim. Banka soymak kişiliğime uymaz. Yol kesip haydutluk yapamam.

Bir uygun yolunu bulsam yoldan çıkacağım. Şimdiye dek kötü yola sapmadıysam dürüstlükten değil bu. Pirince giderken eldeki bulgurdan da olmak korkusundan.

Anlarım, herkes namussuzsa, namuslu kalmak zordur. Namussuzluğa başlayıp bu utancı taşımak da zordur. Ama en zoru nedir, bilir misiniz? Namussuzluğu göze alıp da namussuzlaşma fırsatı bulamamak.

Aslında genel bir çöküntü içindeyim. Yaşamım altüst olmuyorsa, işe aydınlık yönünden bakmasını becerebildiğim için bu. Zaman zaman bu yeteneğimi yitirdiğim de oluyor. Geçenlerde iyice başıma vurdu üzüntüm. İşten çıkınca, eve gideceğim yerde birahaneye gittim. Bir bira, bir daha, bir daha... Sonra sayıyı iyice şaşırdım. Biradan başka içki içemem ama, birayı da su aygırı gibi içerim içince. Biranın özelliği, bilirsiniz, insanın içinde uzun süre durmayışıdır. Böbrekler bir Chevrolet'nin su tulumbası gibi çalışmaya başlar. Girçık birahanenin ayakyoluna! Kolonya tutan kadına para, her girişte. Mereti içmek için para veriyorum, çıkarmak için yine para veriyorum. Araba almak için para biriktirmesem, böyle küçük hesapların üstünde durmam bile. Düşündüm taşındım, kolonyacı kadına evlenme teklif ettim sonunda.

«Neden benimle evlenmek istiyorsun delikanlı?»

Benden otuz yaş kadar büyük. «Oğlum» dememek için kendini tutuyor.

«Aşkın nedeni sorulmaz,» dedim.

«Parmağında yüzük var. Harem kurmaya mı niyetlendin?»

«Ha, şu! Boşver! Karım beni anlamıyor zaten. Yalnız, onu boşamak gibi önemli bir adım atmadan önce, senin duygularını öğrenmek isterim. Eğer benimle evlenmeyeceksen yuvamı boşuna yıkmayayım.»

Bir kuşku yanıp söndü gözlerinde. «Benim güzelliğim mi çekiyor seni, yoksa paramda mı gözün var?»

«Para gibi bayağı bir nesneyi katarak soylu duygularımı bayağılaştırmaya çalışma. Şimdilik hoşçakal. Onbeş dakika sonra yine görüşürüz.»

Biraz kolonya döktü avucuma. «Eğer biraları bu hızla yuvarlama-

Dünyanın incisi İstanbul!...

yı sürdürürsen daha çabuk görüşürüz. Hey, paramı vermedin!»

«Gelecekteki kocanla böyle konuşmasana,» dedim merdivenleri tırmanırken. «Yüreğimi incitiyorsun.»

Geceyarısına doğru iyice artmıştı yakınlığımız. Yeşil pancurlu bir evimiz, pembe yanaklı çocuklarımız, hepsinden önemlisi mavi bir arabamız olacaktı. Benden para almıyordu artık. Üstelik su katılmamış kolonya döküyordu avucuma. Bana ilgisiz olmadığının daha iyi kanıtını bulabilir misiniz? Ayrılırken iklimizin de başı dönüyordu sevdayla.

Evde bir tasa yumağı karşıladı beni. Sabahlığının içinde küçülmüş gibiydi. Gözleri uykusuzluktan kızarmıştı. «Nerelerdesin?» diye sordu. «Meraktan ölecektim.»

«Benimle övünebilirsin,» dedim, soluğumla evi bira fabrikası gibi kokutarak. «Artık seni düşümdeki arabalarla aldatmayacağım. Bir kadın var şimdi.»

Gözleri kamyon farları gibi açıldı. «Bir kadın mı?»

«Evet. **Hem de düşsel değil**, gerçek bir kadın. Olgun. Beni anlıyor. Üstelik senin gibi kapanıp evde oturmuyor bütün gün. İş-güç sahibi. Tam çağımıza uygun bir kadın.»

Sel baskınlarının, yer sarsıntılarının ardından gelene benzeyen bir sessizlik kapladı ortalığı. Yenilgiyi kolay kabullenmez karım. Bana pek inanmıyordu besbelli. Gözünün birini hafifçe kısarak sorular yağdırmaya başladı. Beşinci sorudan sonra gerçeği olduğu gibi almıştı ağzımdan.

Barıştık. Ben kolonyacı sevgilimi bir daha görmeyeceğime söz verdim, o da bu kezlik eve geç gelmemi bağışladı.

Hayır, karımı severim aslında. Başka bir kadın için bırakamazdım onu. Bir araba için bile bırakamam. Anlayın ne denli sevdiğimi. Kaç kişi bunu güvenle söyleyebilir? Diyeceğim şu ki, tanıdığım birçokları vardır, belirli marka ve modellere dayanabilirler. Ama modeller yenileşip markaların görkemi vazgeçirecek bir araba yapılmadı henüz. İki araba derseniz düşünürüm.

Araba tutkusu güçlü bir tutku. Bakın, bizim kendi evimiz yok sözgelimi. Yıllardır kira evinden kira evine dolaşırız. Gerçekçi düşününce, bir evin bir arabadan daha gerekli olduğu ortada. Ama ben araba sahibi olmak için katlanabileceklerine ev sahibi olmak için katlanamam.

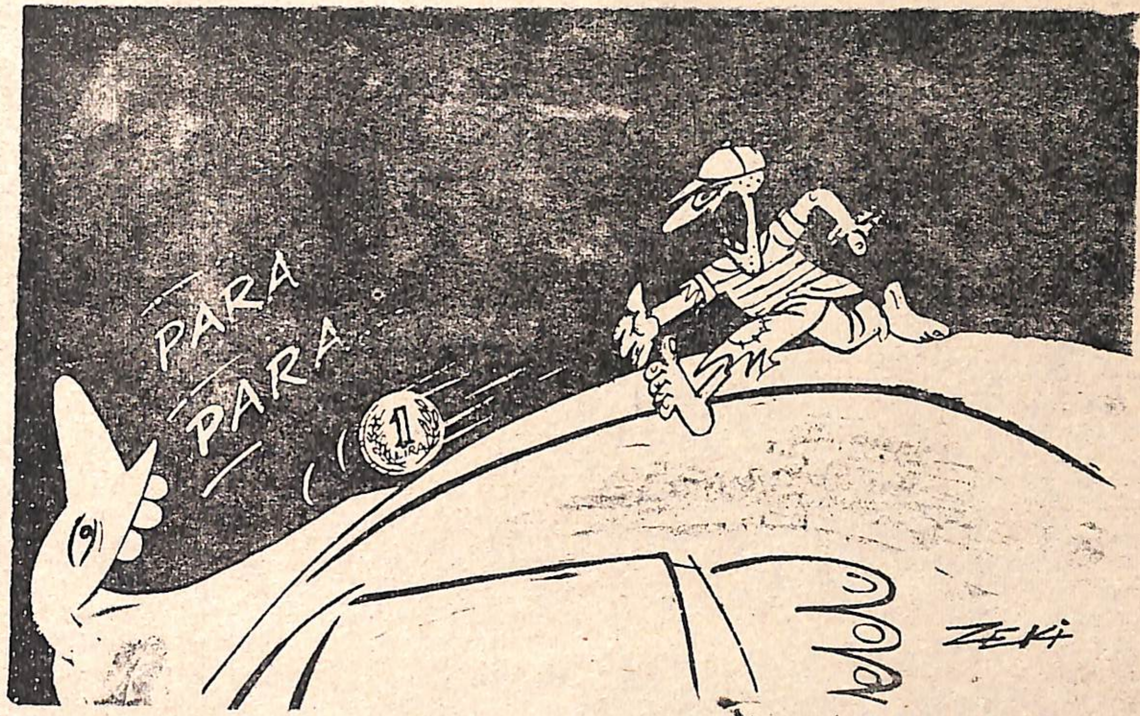
Geçen gün dolmuştayım... Karşıdan karşıya geçen bir adam... Üstü-başı dökük, dalgın mı dalgın. İyice bırakmış kendini. Arabanın altında kalmaktan güçlükle kurtuldu.

«Dikkat etsene!» diye çıkıştım dolmuşun sürücüsüne. «Az kaldı çarpacaktın.»

«Çarpsam ne olurdu?» diye yanıtladı. «Görmedin mi adamı, nasıl derinlere dalmış! Kimbilir ne sıkıntısı var. Ezip öldürsem, son soluğunda bana teşekkür edecek.»

Sürücü haklıydı. «Gizli güç» o yoldaki adama da el uzatmalı. Eğer içine bir araba edinme tutkusu yerleştirilirse onun için de bir anlam kazanır yaşam. Karnı aç olsa bile, düşleri zengin olur.

Sulhi DÖLEK

— Kapa çeneni!...

DÖRTLÜKLER

BİR ÖMÜR BÖYLE GEÇTİ

Erdemi, fazileti öğrendik çocuklukta,
Gençlikte nefsimizi köreltik, yoksullukta,
Başımıza geçince siyaset cambazları
Ömrümüzü tükettik, bakınız bir solukta...

SUÇLU

Dinlesek, her konuşan sanki yüzde yüz haklı,
Hepsinin dili uzun, iğneli ve çatallı,
İnsan bellediğimiz nice yaratıkların,
Boyunları tasmalı, ve tekneleri yallı...

EŞKİYA

Halk mutluluk ararken, cinayet işleyen kim?
Kargaşa ortamında bir çıkar bekleyen kim?
Sussa da bir anlasak, baştaki siyasiler
Bu gürültü içinde celladı besleyen kim?...

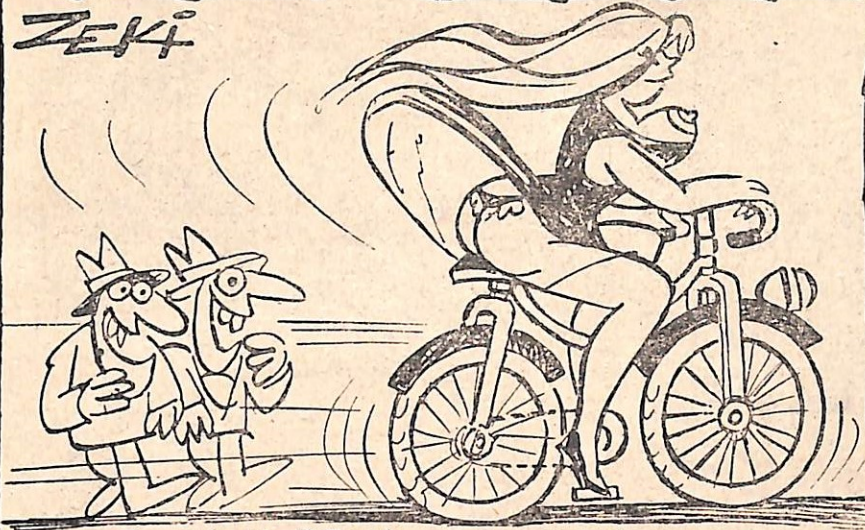
BİR TÜRLÜ

Ekmek tavşan, biz tazı, tutamadık bir türlü,
Şu seks vitamininden yutamadık bir türlü,
Daracık bulicinli yosmaların önünde,
Çıkarıp kalbimizi atamadık bir türlü...

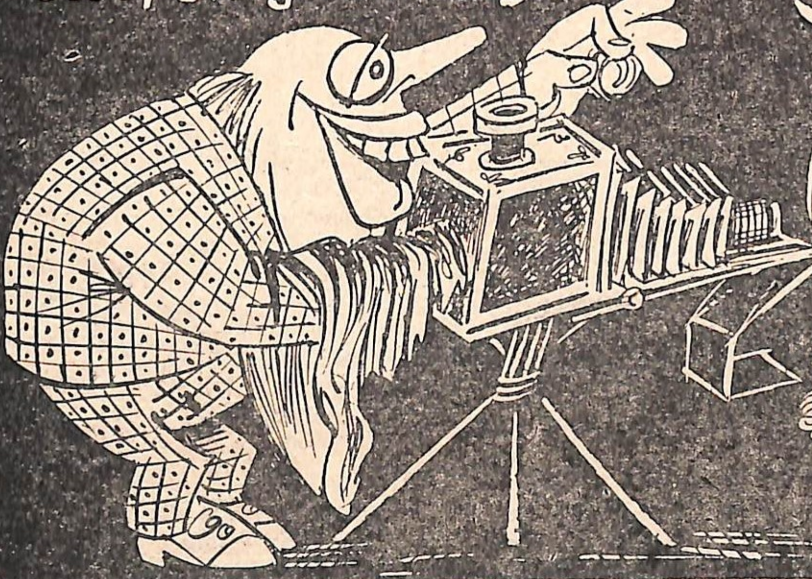
Fikret YILMAZ

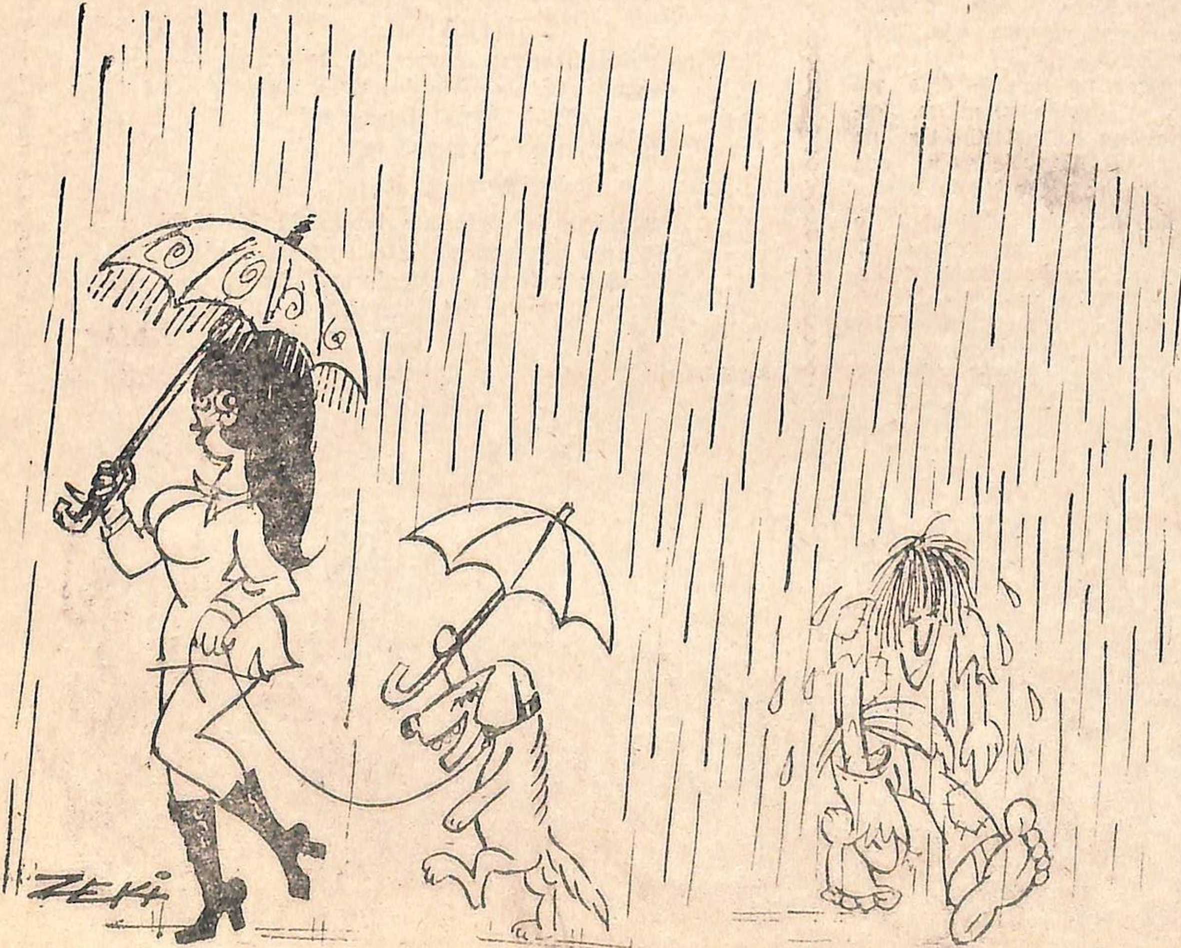

ERBAKAN — Yeni iş kapıları açacağız!...

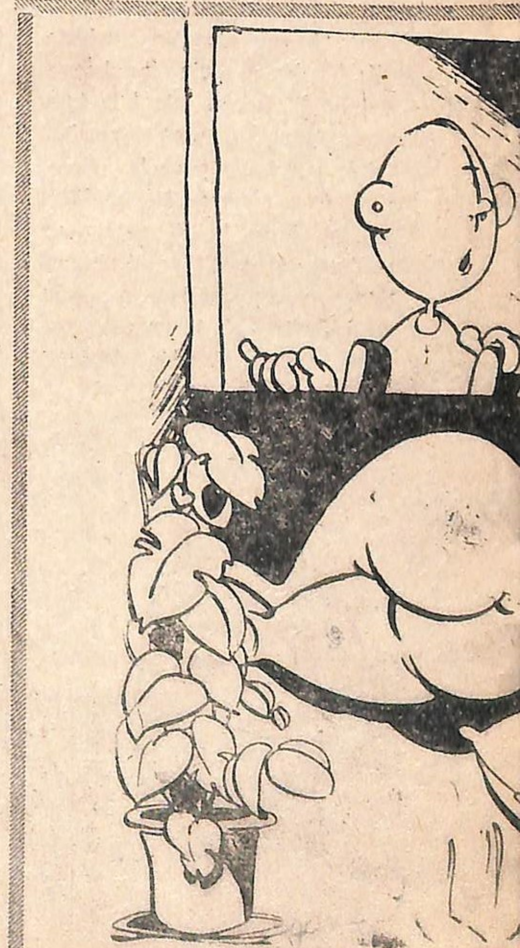

Yazısız

— Ayol bir haftadır evliyiz,

lmesini engelliyor_

FENER SIKIŞTIRIYOR... SIKIŞTIRIYOR!

-ELBET SIKIŞTIRIRIM... BEN FENERLİYİM!...

EYVAH! DEMOKRASİ ELDEN GİDİYOR!

EYVAH! DEMOKRASİ ELDEN GİDİYOR!

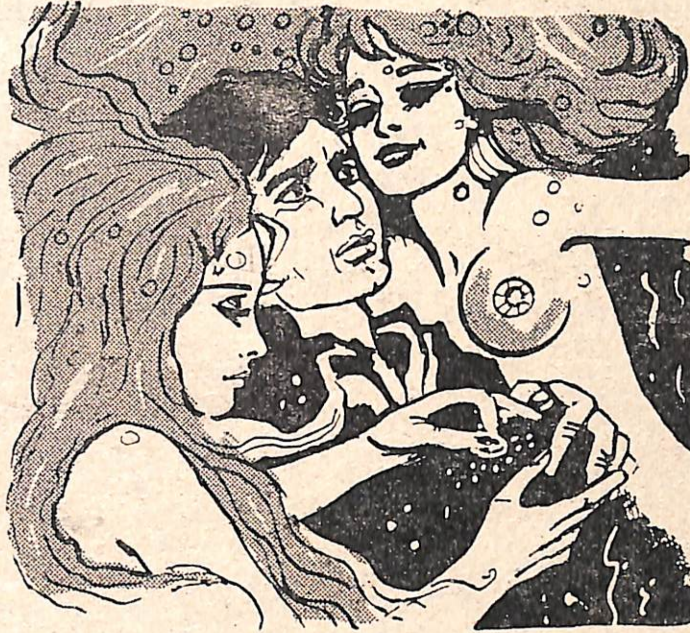
DEMOKRASİ

...lâ alışamadın gitti!...

İSTASYON

— Hiç tasalanma karıcığım sigara dumanından rahatsız olmam ben!...

Sevgili Rosa

Jean DAGUENON'dan

Çeviren : Süheylâ AYKUT

ANNEMLE babam ayrılmağa karar verdiklerinde, ben yirmi yaşındaydım. Birbirlerini asla anlamamış, anlaşamamışlardı. Her ikisi de son derece zengin olan bu gururlu ve otoriter yaratıkların bir rastlantı sonucu evliliklerinin yirmi bir sene sürmesi bile şaşılacak bir şeydi.

Ama ben ilkin, yirmi yaşında olmama rağmen bu olayın önemini kavrayamamıştım. Şımarık, tasasız, kafası çılgınca projelerle dolu havai bir gençtim.

Dersler sarmıyordu beni. Son derece rahat bir yaşam içinde, orta derece bir öğrenciydim. Öyle bol para içinde yüzüyordum ki, paranın değerinide bilmiyordum. Onu bol bol harcıyor, flört ediyor, geleceği gül pembe görüyordum. Seviyor, seviliyordum. Yakışıklıydım, neşeliydim. Annem, babam, arkadaşlarım ve tüm kızlar tarafından seviliyordum. Dünya umurumda değildi...

Bir akşam babam:

— Annenle ayrılıyoruz, dedi. Sana böyle bir haber verdiğim için üzgünüm ama, ne yapalım başka türlü olmadı. Sen, ikimizden hangisini tercih edeceksin? Hangimizle oturmak istiyorsun? Ama her ne olursa olsun, seni terketmiyeceğim. Hayatın bir çok güçlükleri vardır. Sen henüz bir şey bilmiyorsun.. Bir gün bana hak vereceksin.

Bu sözleri fazla heyecana kapılmadan dinledim. Ertesi gün annem:

— Bu güne kadar sadece senin kıymetli varlığın için ona tahammül ettim, dedi. Ama artık sende olayları muhakeme edecek yaşa geldin. Hangimizi istersen onunla oturabilirsin. Yalnız şunu unutma: seni her zaman koruyacağım, gözüm hep üstünde olacak.

Ailemin özel yaşamlarına ait olayları derinleştirmediğimden, durumu olduğu gibi kabul ettim. Ranelag caddesinde zaten özel bir dairem vardı. Annemle babamın ayrılmalarından sonra, hiç birinin yanına gitmiyerek orada yaşamağa başladım. İkisini de sık sık ziyaret ediyordum ki, bu onları da memnun ediyordu.

O günlerde, son sevgilim Rosa benimleydi. Çok iyi bir kızdı.

— Jean, dedi, ne kadar üzücü değil mi ailenin durumu?

Gülümsedim:

— Neden?

— Ne demek neden? Bir yuva yıkıldı... anlamıyor musun bunu yoksa? Böylesine egoist olma. Para kolay yaşam her şeyi halletmez.

— Olabilir. Ama anlaşamıyorlardı. Şimdi bırak bunları, seni ne kadar seviyorum görmüyor musun?

Rosa beni gerçek bir aşkla seviyor muydu? Yoksa, oda hoş bir macera içinde miydi. Anneme ait bir reklam şirketinde sekreter olarak çalışıyordu. Düzenliydi. Dürüsttü. Çalışkandı. Bir aralık sordum:

— Annen ve babanla aran iyimi?

— Çok iyi. Annemle babam gelirimi arttırmakta birbirlerile yarış ediyorlar.

— Ve sende kendini mutlu biri olarak mı hissediyorsun?

— Tabii.

Rosa çalışıyordu ama ben çalışmıyordum. Avare hayatımdan ben memnundum ama, Rosa endişeliydi.

— Böyle olamaz sevgilim, bir şeyler yapmalısın... Seninde yapmak istediğin, bağlı olduğun bir işin olmalı. Nasıl söylesem bilmemki... neyi seviyorsan onu yap... Ama bir şeylerle, ciddi bir şeylerle meşgul ol mutlaka... Böyle devam edersen, yarın sinirleri bozuk, hiç bir şeyden zevk almayan, tatsız bir insan olursun...

— Laf! Ben hayatımdan memnunum.

— Seninle aynı fikirde değilim.

Onu kollarımın arasına alarak:

— Neyin eksik, dedim. En iyi yerlerde, en iyi şartlar altında geziyorum seni. Şık elbiseler, elmaslar alıyorum... seni seviyorum...

Rosa üzgün bir tavırla gülümsedi:

— Bir süre sonra benden bıkacaksın, diye mırıldandı. Aşkımızın uzun ömürlü olmasını istiyorsan, önce bir işe gir çalış. sonra da benimle evlen, örneğin, annenin kurumlarından birine gir.

— Tekstil fabrikalrındamı? Alaymı ediyorsun?

— Öyleyse, babanın...

Sözünü kestim:

— Metalürji endüstrisinden nefret ederim. Her şeyden önnce, ben bir entelektüelim.

— O zaman, yazar ol.

Yazı yazmağa gücüm yetmiyordu. Bunuda biliyordu Rosa. Gülümsiyerek içini çekti.

Bir akşam, kumar oynamış ve kaybetmiştim. Babama gittim ve para istedim. Babam bir deste parayı önüme sürerek sordu:

— İşittiğime göre, annenin sekreteri Rosa ile sevişiyormuşsun doğru mu?

Bu soruyu hayretle karşıladım. Çünkü babam, şimdiye kadar benim sevgililerimle hiç ilgilenmemişti. Kuru bir sesle karşılık verdim:

— Evet.

— Rosa iyi bir kızdır.

— Öyledir.

Babamdan ayrıldım. Evde Rosa beni bekliyordu, sofrada nefis yemekler vardı.

Üç gün sonra Rosa öldü. Daha doğrusu, öldürüldü. Gri bir şafak vakti, eve döndüğümde, cansız vücudu yerde yatıyordu.

Pigal'de geç vakitlere kadar kumar oynamış, sonrada sokakta rastladığım bir yosmayla parkta sevişmiştim. Yosmanın kim olduğunu bilmediğim gibi, onu bir daha görmeye de niyetli olmadığımdan, yüzünün ne çeşit bir şey olduğuna bile dikkat etmemiştim. Yarıda sarhoştum, evime döndüğümde.

Sokak kapısını açtım, daireme girdim. Salon kapısı anormal bir şekilde açıktı. Garip bir ürperti duydum.

— Rosa! diye bağırdım.

Ses yok. İki adım ilerledim, ayağım yerde yatan cesedine takıldı. Derhal polisi aradım. Ev kısa bir süre sonra polislerle doldu. Adli tıp doktoru cesedi muayeneden sonra onun bir döğüş sonrası boğularak öldürüldüğünü belirtti.

Kederim sonsuzdu. Aman yarabbi, onu kim ve neden öldürmüştü? Bir yetimdi Rosa. Akrabalarında tanımıyordum. Pek fazla arkadaşı da yoktu. Aramızdaki ilgimizi bilen de azdı. Tahkikatı yürüten bir polis:

— Bildiklerinizi anlatın, dedi.

Bildiklerimimi? Tanrım, bir şey bilmiyordum ki, neyi anlatacaktım? Bildiğim tek şey onu sevdiğimi ve ona hiç bir kötülük yapmak istemediğimdir. Hiç kimseye kötülük yapacak karakterde değildim ki ben!...

Müşterek hayatımız hakkında polise biraz bilgi verdim.

Polis sorguya devam etti:

— Nerede çalışıyorsunuz?

— Hiç bir yerde çalışmıyorum.

— Neyle geçiniyorsunuz?

Ailemin zengin olduğunu belirttim, onların adreslerini verdim.

Avare yaşantımın polisin canını sıktığı açık bri şekilde görülüyordu.

— Geceyi nerede geçirdiniz?

Pigal, de.

Poker oynadığımı ısrarla söylememe rağmen, oyundan sonra parkta bir yosmayla seviştiğimi sakladım. Yaptığımdan utanıyor.-dum.. Polis başını salladı.

— İnceleriz bunu.

Apartmanım aranıyor, parmak izleri alınıyordu. Onların gözünde cinayet için ideal tiptim. İdeal katil tipi... İşsiz, şımarık, macerasever...

Öğleye doğru bir polis, alayla:

— Akşam poker oynadığınız arkadaşlarınızı bulduk delikanlı, dedi. Onlardan sabahın birinde ayrılmışsınız. Sabaha kadar, neredeydiniz?

— Ge... gezdim.

— Bu kesin bir cevap değil! Evinizden çıkmayın, sizi arayabiliriz.

Annemin fabrikasında, Rosa'ya aşık bir erkeğin varlığından haberim yoktu. Bir saat sonra koşarak gelen annem her şeyi anlattı:

Oh, Jean! Etienne yapmıştır bunu... Rosa'ya aşıktı...

— Sevişiyorlar mıydı?

— Yok canım. Etienne ondan yirmi yaş büyüktü ama onunla evlenmek istiyordu. Sadece Rosa bu ümitsiz aşka cevap vermiyordu.

Israrımız üzerine Etienne polis tarafından evime getirildi. Ufak tefek, solgun benizli, anlamsız yüzlü bir adamdı. Eve girer girmez bağırdı!

— Rosa ölmüş ha! İnanılacak şey değil... onu görebilirmiyim?

— Evet öldü, bilmiyormuydunuz?

Etienne olduğu yere çökerek ağlamağa, anlaşılmaz sözler söylemeğe başladı. Polisler birbirlerine bakıyorlardı. Sonunda, bir polis müfettişi yanıma yaklaşarak:

— Mösyö Jean, dedi, mösyö Etienne'i yolda sorguya çektim. Sizin madmazel Rosa ile ilginizi bilmediği gibi, evinizin yerini bile bilmiyordu. Sözleri gerçek.

Müfettiş haklıydı. Etienne böyle bir durumda gerçeği maskeliyecek kadar kurnaz bir tip değildi. Öğleden sonra Rosa morga taşın-

mış, inceleme için herkes dağılmıştı. Annemle tenha bir lokantaya gittik. Bir aralık annem:

— Bu sabah baban bana telefon etti, dedi. Yanında bulunamadığına üzgün olduğunu söylememi rica etti. Briey'de çok önemli bir işi varmışta ondan gelememiş.

— Olayın, onun üzerindeki tepkisi nasıldı?

— Bendeki gibi. Yalnız, o Rosa'yı tanımıyordu, ben tanıyorum. Fark bu.

— Gerçek mi?

— Evet. Hatırlarsan. Rosa benim yanımda bir seneden beri çalışıyor. O sıralardada babanla aramız iyice açıktı. Benim büroma gelmiyordu. Daha sonra da Rosa diğer fabrikamda sekreterim olarak çalışmağa başladı. Yani yanımdan ayrıldı.

Kalbim sıkışır gibi oldu. Annem devam etti:

— Uzun zaman bende aranızdaki ilgiden habersizdim. Sonra bir rastlantı sonucu bunu öğrendim.

— Rosa'nın benimle yaşadığını babama söylemişmiydin?

— Hayır. Hem ne diye söyliyecekmişim?

Acele bir işim olduğunu söyliyerek annemin yanından ayrıldım.

Zavallı Rosa! Sevgili Rosa... Bana iş bulmak için neden yanlış kapı çaldın? Ve benden gizli olarak? Rosa beni seviyordu. Benim için, ikimiz için, dürüst bir hayat hazırlamak istiyordu. Ona kapıyı açan adam isteğini kabul edeceği cevabını vermişti.

— Elbette, istediği iş onundur. Ondan neyi esirgedim ki... Yalnız, bu iyi haberi ona ben vereceğim. Siz bir şeyden bahsetmeyin. Yarın akşam evinize gelsem olur mu?

— Ne yazıkkı olmaz. Yarın akşam ben evde yalnızım. Jean arkadaşlarile poker oynıyacak.

— Şu halde bir başka akşam görüşürüz.

Evde yalnız olacağını söylemekle Rosa hata işlemişti.

Adamı hiç tanıyamamışım meğer! Neydi? Delimi, ahlaksızmı, egoistmi, dar görüşlü mü? Hiç, hiç anlıyamamışım...

— Bağışlayın... Jean'ın evde olmıyacağını tamamile unutmuşum.

Eve böyle girmiş olmalıydı. Belkide:

— Seninle bir pazarlığa geldim, de demiş olabilirdi. Jean'ı terkedeceksin. Yoksa ikinizi de mahvederim...

Neden? Neden böyle davranmıştı? Rosa'nın ileri sürdüğü bütün şartlara red ettiği açıktı. O belki kazayla yere düşmüştü, diğeride nasıl olmuşsa olmuş, onu öldürmüş...

Polis müfettişi bir sigara yaktı bana bir sigara uzattı.

— Hislerinizi anlıyorum mösyö Jean. Ama böyle şeyler, ne yazık ki oluyor işte.. Dar görüş, gurur, hiddet...

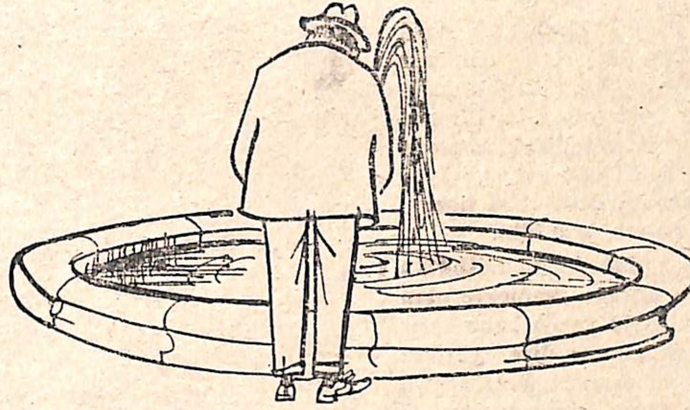
— Babam bana zavallı Rosa'dan hiç bahsetmemiş olsaydı, bu cinayetin cezasını ben çekecektim.

....

Bu gün, annemin fabrikalarından birinde, sabahın erken saatinde akşamın geç vakitlerine kadar kendimi öldüresiye çalışıyorum. Rosa'nın istediği gibi.

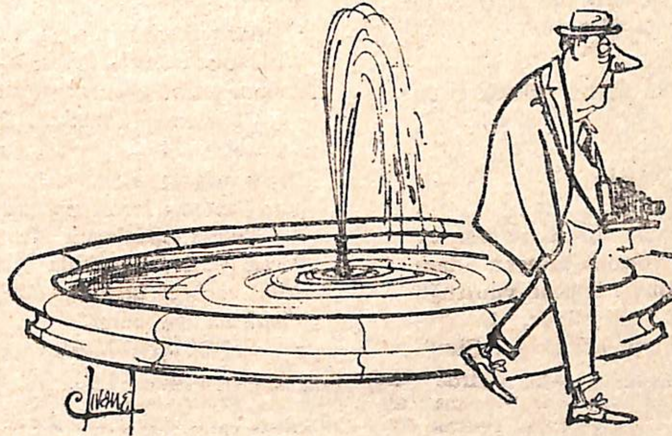
Çeviren :
Süheylâ AYKUT

DÜNYA KARİKATÜRLERİ

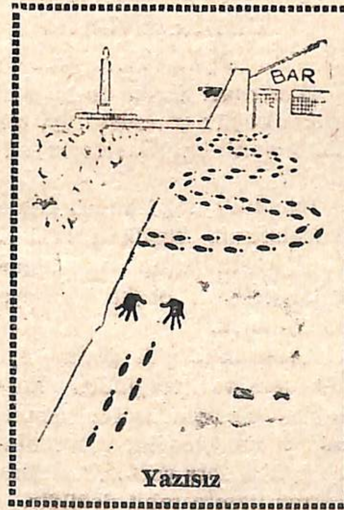
Yazısız

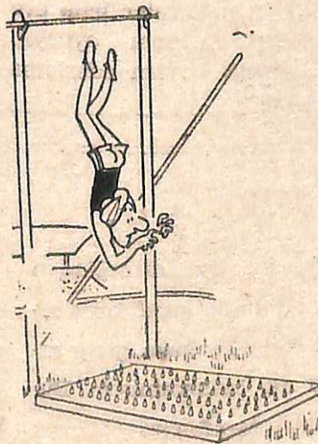
Yazısız

— Bu da onun gerçekten deve tüyü bir kumaş olduğunu isbat ediyor!..

Yazısız

Yazısız

— On parmağında hiç bir iş beceremediğini düşünüyorum da!...

OKUMAM ARKADAŞ

RIZA Kısmetibol üç aydır kiralık ev arıyordu... Bu süre içinde boş ev görmedi değil Rıza... Gördü ama, nasıl gördü?. Uzaktan bakınca: (Kiralık) diye okuduğu yazı, evin yakınına gelince birden değişiyor (Kiralık değildir) şeklinde okunuyordu. Kaç kez böyle olmuştu. Bir ara gözlerinden şüpheye düştü Rıza Kısmetibol!... Yoldan geçen bir adamı çevirdi. «Afedersiniz» dedi.. «Şu evi görüyor musun?» adam bozuldu Rıza'ya, «İnek» dedi «ben burnumun ucunu göremiyorum be!» Gerçekten öyle idi...

Adam sarhoştu. Rıza Kısmetibol gözlerinden büsbütün şüpheye düşmüştü... Çekine çekine oradan geçmekte olan birini daha çevirdi. Evi göstererek... «Şu yazıyı bana okur musun arkadaş?» dedi, adam: «Okumam» diye yürüdü gitti... Rıza peşine düştü adamın» «okusan ne olur?» diye adeta yalvarmağa başladı... «Allah rızası için oku» Adam: «Okumam arkadaş» dedi» geçende birisine okudum, o da benim canıma okudu... (Kiralık) yazıyordu... Adam, kapıyı çalmış... «Ben bu evi kiralamak istiyorum» demiş. Ev sahibi bozulmuş. «Bıktım artık, yeter be!» diye adama bozuk çalmış.

«Senin okuman yok mu?» demiş ve yazıyı yüksek sesle adama okumuş:

«KİRALIK DEĞİLDİR!»

«Olsa bile» demiş «Senin gibi cahil heriflere ben ev vermem» diye de hakaret etmiş. Evi tutmak isteyen adam peşimden geldi «Bi dakka» dedi gözümün üstüne yumruğu çaktı ve konuştu: «Madem gözün iyi görmüyor, bırakta başkası okusun!» Hiç yalvarma okumam arkadaş... Şimdi

(Kiralık değildir) diye okusam sen bozulacaksın. «Ulan, karamsar adam!.. İnsan biraz ümit verir be!» diye gözümün üstüne yumruğu çakmayacağın nerden belli?...

Okumam arkadaş.. Bırak ta başkası okusun.. Rıza Kısmetibol bu olaydan sonra, durmadan ev aradı... Nasıl aradı biliyor musunuz?.. Dürbünle!... Ne yazık ki ev aradığını kimseye inandıramadı Rıza Kısmetibol!..

Evleri dikizleyen bir röntgenci olarak gördüler onu. Biraz ıslatıp karakola teslim ettiler. Geçende Rıza'yı gördüm, serbest bırakmışlar... Yeniden ev aramağa başlamış.. Nasıl mı başlamış?.

KORKA KORKA!...

Haydi yallah...
Çaktım
Çaktım
Yanmadı...
Gazı
Kalmadı...

**

Haydi yallah...
Çaktım
Çaktım
Yanmadı!..
Özel sektörün
Kibriti...
Ateş almadı
İnsaf kalmadı!...

MİNİBÜSE BİR İKİ...

Aksaray! Aksaray! bir iki..
Haydi kalkıyor...
Bir iki derken.. oldu
Otuz kırk kişi... Kalkıyor...
Oldu altmış yetmiş kişi..
Kalkıyor kalkıyoor...
Oldu yüz kişi..
«Kalkıyor...»
«Arkadan bir ses geldi:
«Kalkamıyor.. Kalkamıyor...»
Aşağı bir iki...
«Haydi beyler.. kalkamıyor.»
Aşağı, beş on...
Derken, indi otuz kırk kişi..
Kalktı böylece minibüs!...
Sona erdi bir an için...
Bir dur'ağın keşmekeşi!.

MÜJDE

NURİYE DERSVERİR DERSHANESİ AÇILDI!...

Hanımlar! Sizler de kocalarınızı küçük görenlere, iyi bir ders verilmesini istemez misiniz?

İstersiniz değil mi? O halde kocalarınızı küçük görenleri kulağından tutup dershanemize getirin:. Başka bir şeye karışmayın.

Kocanızı küçük görene iyi bir ders verileceğinden kuşkunuz olmasın. Ücret konusunda anlaşmazlık çıkaranlara ayrıca ders verilir. Bu ders verme ücrete tabii değildir.

Eve geç gelen, fazla içki içip kumar oynayan kocalara da ders verilir.

Ders alan kocalar hâlâ eve geç gelir... Kumar oynayıp içki içmeğe devam ederlerse

bunlar kalın kafalı kocalardır. Bunların kafalarına ders girmez. Tahrip olan, bozulan ders araç ve gereçlerini ödetmekten başka, yapacağımız bir işlem olmadığını üzülerek bildirmek zorunda kalacağız!.

Nuriye DERSVERİR

DİRSEK ATTI TAKIM YATTI

Milyonluk futbolcu Fenerbahçe'li Engin hakem tarafından oyundan atılmıştır. Bir ara Engin, tekrar sahaya girmiş...

«Attığım dirseği almağa geldim» demiştir.

Hakem türkçe bilmediğinden, duruma arkadaşları mudahale etmişler... «Ulan! Takımı yatırdın... başlarız senin dirseğinden ha!» diyerek.. Engin'e sahada şeref turu attırmışlardır. Maçtan sonra, sahaya girip attığı dirseği aramışsa da, bulamamıştır. Bulup getirenlere Engin tarafından dirsek atılacaktır.

OLMAZ Kİ

Balığa çıkmak için
Can atardı!...
Olmaz ki
Merdivenle de
Balığa çıkılmaz ki!...

Bizim Mahalle

Aydın Aliustaoğlu

Hikayemiz bir gece yarısı Bekçi Hışımonun yoldan geçen bir ademi keşfetmesi ile başlar.

AHAM BU HERİF BİR HILT GARIŞDIRICEH! SURETİ ÖYLE GOSTERİR!

ULAN HARUN! BİR BALTAYA SAP OLAMADIN! MEBBUS BİLEM OLAMADIN. İŞTEN KAYTARIP SENDİKACI BİLEM OLAMADIN. YUF SANA HARUN YUF SANA HIYARAAA!

GENDÜ GENDÜNE Bİ LAFLAR GONİŞİR! YA ANIRŞIT, YA DA DAL KEF MİM'E GARŞUDUR!

NOT: DAL-KEF-MİM DGM Dimektir.

ULA HIRBO DUR DİREM! YOHİSEM MIHLARIM! SABAHINAN ET KUYRİGİNE YETİŞİRSEN!

NE VAR? N'OLDU? KİMSİN SEN?

BEHCİ HIŞIMO'YU TANIMIRSEN!

HAYRET Bİ ŞİI OLACAK GALİBA!

BÖYYÜK BİR OLAY BU.. HAYATIMDA GECE GEZEN BEKÇİYE İLK DEFA RASLIYOM. NOLUR BEKÇİ AMCA YARDIM ET BANA!

NE İSTİRSEN

HIŞIMO AMCA ŞAZİYEYE DELİ GİBİ AŞIĞIM BEN.

KİMSE SİFTAH ETMEDEN İLK MÜŞTERİSİ BEN OLMAK İSTİYOM

BU SIRADA MANTARA BASTI ŞAZİYELERDE..

O KADAR YAKIŞIKLI VE DE YAĞLI KUYRUK BIRAKILIR MI HİÇ! DELİSİN SEN.

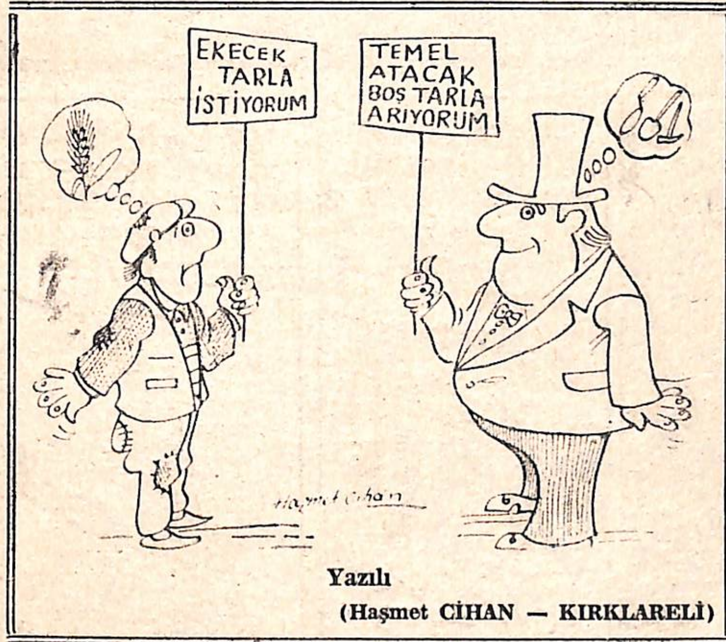
OLMAZ PAKİZE OLMAZ! YARINDAN TEZİ YOK BU HERİFİ DE BAŞIMDAN DEHLİÇEM! SUYUMU ÇIKARDI AYOL!

AMAN PAKİZEEEH! DEDİĞİN LAFA BAK! ELİMİ SALLASAM ELLİSİ! HÜKÜMET

GİBİ KADINIM AYOL SÜLEYMAN BEY GÖRSE AĞZININ SUYU AKAR AYOL!

SÜLEYMAN DA KİM?

Yazılı
(Haşmet CİHAN — KIRKLARELİ)

LÂF SALATASI

* Her yerde kar var. Trafik bombok bu gece. — İSTANBUL
* Artık yeşerecek bir dalım yok. — SONBAHAR
* Sana üç yol gözüküyor. — KAHVE FİNCANI
* Ve; bir gün mutlaka — MİLLÎ PİYANGO
* Ömrümce hep adım adım. — EVLİYA ÇELEBİ
* Dertli ne ağlayıp gezersin burada - NUMUNE HASTANESİ
* Ben senin bildiğin kızlardan değilim — MAÇA KIZI
* Yeşil gözlerinden muhabbet kaptım. — ARSIZ MİSAFİR
* Güzelinde güzeli var. — GÜZEL 10. LU

İlker GÜLER Batı Mah. Çamlık Yolu 17/3
PENDİK — İSTANBUL

ASILSIZ ADAM

Sıpa büyümüşte eşekleri beğenmez,
Çul bulamazdı bir zamanlar...
Şimdi kuş tüyü döşekleri beğenmez,
Beş kuruşa beş takla atardı,
Parayı dolar ister çekleri beğenmez...
Arpa ekmeğine çobanlık yapardı..
Kahvaltıda tereyağlı kekleri beğenmez...
Utanmaz, aslını bilmez.
Çayı bilmez pekmez suyu içerdi,
Şimdi saf balın tortusunu beğenmez...
Mağarada yaşardı, ahırlarda yatardı...
Gök delende pencerenin örtüsünü beğenmez.
Kaval çalmasını beceremezdi...
Senfoniye aşık olmuş türküsünü beğenmez.
Çiroz zorla askerliği bitirdi,
Göbeklendi; Kahraman ordusunu beğenmez.
Melez devletlere yaltaklık ederde
Milletini, devletini, ülküsünü beğenmez...
Utanmaz arlanmaz, aslını bilmez..
Nerden çıktığı bellisiz
Soysuz sopsuz, asılsız adam.
Milletin hakkıyla yükünü tuttu,
Sokaklarda yatan fakirleri beğenmez...
Yalın ayak gezdiği günü unuttu...
Irgatın yakasındaki kirleri beğenmez.
Uyuz attı beslindi kırat oldu,
Önünde geçilmez sanki sırat oldu...
Boklu çaydı coştu da fırat oldu...
Sultan oldu vezirleri beğenmez.
Utanmaz arlanmaz aslını bilmez.

Malatyalı AŞK

KOLAYI VAR

İki arkadaş dertleşiyordu:
— «Sabahları yataktan kalktıktan sonra yarım saat kadar kendime gelemiyorum ve bu yüzden işime daima geçikiyorum. Bilmem ne yapmalı.?»
— «Kolayı var yarım saat önce kalkarsın olur biter!.»

Attilâ UÇAR — KAYSERİ

—o—

HİÇ DEĞİLSE

Mezbahaya gidecek koyun, hayvanlarla teker, teker, vedalaşıyordu. Bir ara sıra koça geldi. Koç, hüzünlü bir şekilde koyuna:
«— Bu dünyada birleşemedik, hiç değilse öbür dünyada etlerimiz birleşsin.»

Attila UÇAR Kayseri

—o—

AĞIRLIK MESELESİ

İki arkadaş yolda karşılaştılar.
— Ne o surat yahu?
— Tam on kilo birden zayıfladım.
— Neden peki?..
— Böbreklerimden birini aldılarda ondan.
— Ne diyorsun? Doğrusu bir böbreğin 10 kilo geleceğini hiç tahmin etmezdim.

—o—

İNTİKAM

Genç kadın iki gözü iki çeşme babasının evine gelip kocasının kendisini dövdüğünü söyledi.
Hiddetten gözü kararan adam kadına birkaç tokat vurarak;
— Söyle o kocan olacak adama, benim kızımı dövenin ben de karısını döverim.

Hüseyin KÜÇÜK
Hisar mah. Lale sok. No: 20
Antalya/Manavgat

(Tunç KARADENİZ — İSTANBUL)

FARK

Tarih hocamız Hamurabi kâzım Şakiri sözlüye kaldırmıştı fakat soruların hiç birini bilemeyince hoca bağırarak: «Büyük İskender senin yaşındayken dünyanın yarısını fethetmişti» dedi. Lâfın altında kalmamakla ün salmış Şakir onun hocası Aristoy'du hocam deyince bütün sınıf gülmekten kendini alamadı.

DİKKATLİ ÇOCUK

Tatilden birkaç gün önce öğretmen sınıfta öküzün faydalarından bahsediyordu:
— Derisiyle giyim eşyası, yapılır kösele yapılır, insanoğlu beslenir, kemiği ile de...
Birden durdu. Arka sıralarda dalgın duran Özkan'a seslendi:
— Baksana bana. İnsanoğlu öküzün kemiklerini ne yapar?
Özkan hiç düşünmeden cevap verdi.
— Terbiyeliyse tabağın kenarına koyar öğretmenim.

DERSTE

Tarih dersinde, öğretmen sözlüye kaldırdığı öğrenciye son bir şans tanımak için, «Amerikayı kim keşfetti? diye sordu.
Karşı tarafta yine cevap yoktu. Sabrı Taşan öğretmen hiddetle bağırdı..
Kristof Kolomb!.
Çocuk bunun üzerine yerine oturdu. Ne o? Sana yerine oturmanı kim söyledi?..
— Affedersiniz efendim.
Ben de başkasını çağırdınız sanmıştım.

Hamit ÇIRBIN
Ertuğrulgazi Mah: Melek Sok.
No: 14 ESKİŞEHİR

ALTI METRE

Bir sözlü yoklama sırasında, tahtaya kaldırdığı öğrenciden hiçbir olumlu cevap alamayan fizik öğretmeni arkadaşımız, öğrenciye son olarak bir soru daha sormuş:
— Söyle bakalım, Altimetre nedir?.
Öğrenci — Böyle bir kelimeyi ilk kez duymuş olacak ki — biraz düşündükten sonra şu cevabı vermiş:
— Altimetre bir uzunluk ölçüsüdür...

İbrahim TAŞKENT
Yenice Lisesi Coğ. Öğretmeni
Yenice / ÇANAKKALE

YANLIŞLIKLA

Ünlü piyanistin konser verceği salonun kapısında bir adam biletini gösterdiği halde içeri giremiyordu.
— Neden, diye sordu. Bilet burası için değil mi? Bir yalnışlıkmı var.
— Hayır, diye cevap verdi. Biletiniz tamam. Bu konser için. Fakat durumunuz müsait değil. Sarhoşsunuz anlıyormusunuz?..
Adam bir iki hıçkırarak :
— İyi ya, dedi sarhoş olmasaydım konsere bilet alırmıydım. Gidilecek yer mi yok..

Bülent OKUR 167/Sok. 117.1/3
Karşıyaka / İZMİR

Yazısız
(Sezer ODABAŞIOĞLU — AKŞEHİR)

Bir garip ülkedir Türkiye!...
(Tunç KARADENİZ — İSTANBUL)

LÂFLAR

Sohbet esnasında duyduğum cümlelerden bazıları;

— Oturdum kalkmam deyo...

— Ben ne deyosam o olcek deyo...

— Daha donunu bilem topleyameyo...

— Hilkat garibesi gibi!...

— Nereden çattık bu görünmez belaya yarabbi?...

— Dırtlı keçi!.

— Adamın üstünde kalcek yer areyo...

— Gök başlı kâfir!

— Ben ölceme ölsün!...

— Garaca gurece gördün de, bakla harmanı mı sandın?...

— Karadenizli olurda silâhsız olur mu da?...

— Gözümün ağına ağına bakyo...

— De sen sen, ben onun anasını bellerim...

— Benimki benden gittikten kelli o iş olmuş gıymatı yok...

— Ben eşşek olduktan klli binen çok olur...

— Ne güzel laflar edyola da Angara'ya gidince bi da gelmeyveryola...

Ah avre şe yaptımın, o yer benim elimde olcek...

— De gidi gabba nalı de...

— Bizim oralarda birini övücü sözlerle diğerine anlatırken, dinleyen hayretini belli etmek için «Bak seen!» der: O gari iyidir O...

— Aç köpek!

— Acından eryo...

— Acık da ona ver şeyi düşverir...

— Efendim, bendeniz elma tatlısını pek severim...

— Umma şeyin düşe...

— Kuşuna göre kuyruğu.

— Şeyapmeyem kuyruğunu!.

— Senin dediğin asma kabağı o da bizde bulunmaz...

— O yaş yere basmaz...

— Koca kafa içi boş, tut kulağımdan çifte koş...

Eh bu kadarcık yetiversin, hadi hoşça kalın...

Veysel KARASOY
PTT Memuru
Bostanlı — İZMİR

NEZAKETLİ MEMUR

Fransa'da nazik bir pasaport memuru, tanıdıklarından kibar ve zengin bir madama bir pasaport dolduracaktı. Madamın bir gözü kördü. Nazik adam, madamı kırıp rencide etmemek için «eşkâl» hanesini şöyle doldurdu. «Gözler: Parlak, elâ renkli, ifadeli; fakat biri eksik.»

Bülent ORUZ — İZMİR

MEYVA SUYU

Dört arkadaş, kafetarya'ya oturup birer meyva suyu içmeyi kararlaştırdılar.

Masaya yaklaşan garsona isteklerini sıraladılar:

— Şeftali suyu.

— Erik suyu.

— Vişne...

Garson, isteğini söylemeyen dördüncü müşteriye sordu:

— Siz ne emredersiniz Beyefendi?

— Üzüm suyu, oğlum, üzüm suyu!.

Nail Tekin ÖNDER
Alsancak Ortaokulu Matematik Öğretmeni İZMİR

DEVAMLI

İki arkadaş sohbet ediyorlardı:

— «Bir zamanlar bir kızı sevdim. Aklımı başımdan aldı desem yalan söylemiş olurum...»

— «İnanırım birader, bazı aşklar insanda böyle devamlı bir etki bırakır.!»

Attilâ UÇAR — KAYSERİ

KİM KONUŞTU?

Öğretmen sınıfta anonim kelimesini açıklıyordu.

— Anonim isimsiz demektir.

O sırada arkadan bir ses duyuldu. Öğretmen kızdı.

— Kim o konuşan?.

Yine bir ses duyuldu.

— Anonim.

Mustafa ÖZYEMİŞEN
GAZİANTEP

Akbaba

Haftalık Siyasi Mizah Mecmuası

SAHİBİ :
Ergin Ortaç

Yazı işlerini fiilen idare eden :
Kadri Yurdatap

Sekreter : Selâmi M. Yurdatap
Dizildiği ve basıldığı yer :
Akbaba Matbaası

İDARE YERİ :
Divanyolu Klodfarer Caddesi
No: 8 - 10, Daire: 3. İstanbul
Telefon : 22 18 11

İLÂN FİYATI : Kapak içi santimi 60 lira, iç sayfalar 65 lira.
Fiyatı : 250 kuruş,
ABONE FİYATLARI : Yurt içi yıllığı 125.— TL. Altı aylığı 62.50 TL. Yurt dışı yıllığı 250.— TL. Altı aylığı 125.— TL.

Yazısız

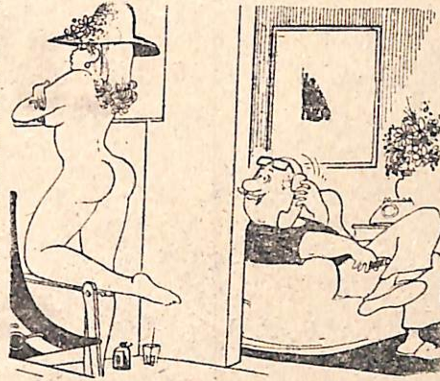
(Akın ÖNDER — ANKARA)

MİLLETLER GÜLÜYOR

EŞSİZ İNİŞ

Amerikanın modern hava alanına büyük bir uçak inmek üzereydi. Mikrofondan bir ses yükseldi:

— Sayın yolcular, ben bir elektronik beyinim. Bu uçakta size bir sürpriz var. Şu ana kadar uçağı ben yönelttim. Hava alanına inmek üzereyiz. Uçakta ne makinist, ne kaptan pilot, ne ikinci pilot, ne de herhangi bir personel var. Bütün okyanusu tek başıma getirdim. İnsan değil, bir makine olduğum için hiç hata yapmadım. Korkmayasınız diye bunu size daha önce bildirmedim. Ama koskoca okyanusu geçmiş olduğumuza göre kazasızsa, artık şu iki yüz kilometrecik inişe bir şey diyemezsiniz. İnişimiz mükemmel olacak. Eşsiz bir iniş... eşsiz iniş... eşsiz iniş... eşsiz iniş... eşsiz iniş... eşsiz iniş... eşsiz iniş...

— İnan karıcığım yokluğunu fazlasile hissediyorum; sık sık resmine bakıyorum!...

İNDİRİMLİ HABER

İskoçyalı Mac Pherson'la Mac İntosch karşılaştılar. Mac Pherson'un yüzü asıktı. Arkadaşı sordu:

— Neden bana surat ediyorsun?

— İki hafta üst üste benden 100 er lira borç aldın ve halâ ödemedin...

— Çok doğru.

— Sana bir 100 lira daha vereceğim ama bu son olacak.

— Ne diyorsun! Çok teşekkür ederim. Ama nasıl oluyor bu, istemeden...

— Gırtlağına kadar borcun olduğunu öğrendim...

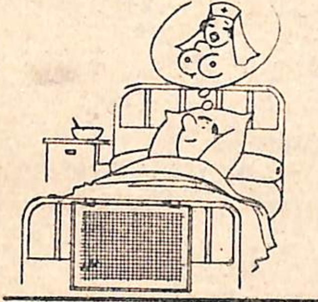
— Öhö... doğru... Ama nasıl öğrendin bunu?

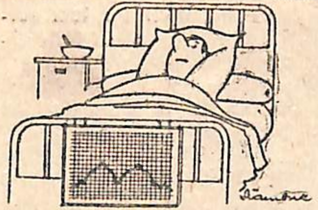
— Özel bir detektif tutarak. Ki, buda bana yüz liraya mal oldu.

— Olmadı işte, doğrudan doğruya bana sorsaydın bunu.

— Niçin?

— Çünkü ben o bilgiyi sana yarı fiata, yani elli liraya verirdim.

Yazısız

TEHLİKELİ ÇAPKIN

Genç kız, arkadaşına :

— Bak Marie, dedi, dün sana tanıştırdığım Duval var ya, ona hiç güvenme, gerçek bir Don Juan'dır o. Seni ilk gördüğünde yalnız, arabasına alacaktır. En çok dikkatli olman gereken yerde zaten otomobili... Korkunç bir tuzagı var...

— Ne demek istiyorsun? Anlatsana...

— Direksiyon kullanırken sana : «Şu düğmeyi çevirinde biraz müzik dinliyelim» diyecektir. Sende o düğmeye dokunur dokunmaz oturmakta olduğun koltuk otomatik» olarak bir yatak haline, gelir belindeki emniyet kemeride beline kilit olup seni yatağa bağlıyacaktır.

Yazısız

SAVAŞA HAZIRLIK

Babasile sinemaya gitmiş olan küçük Antoine, bir kızıl derili filmi seyrediyordu. Bir ara onların yüzlerini boyadıklarını görerek babasına bunun nedenini sordu.

— Savaşa hazırlanıyorlar, diye babası cevap verdi.

Akşam eve döndüklerinde, Antoine, babasına doğru koşarak :

— Çabuk, kaçalım baba! diye bağırdı. Annem savaşa hazırlanıyor.

JİMNASTİKÇİ

Jerom yeni başlamıştı okula. Bir gün annesi:

— Öğretmenin nasıl? diye sordu.

— İyi, ama ben onun sınıfta fazla jimnastik yaptığını sanıyorum, dedi çocuk.

— Sınıfta jimnastik mi yapıyor... nasıl?

— Bana sorduğu her soruya cevap verişimde, ellerini havaya kaldırıyor.

YÜKSEK ATICILAR

İki adam konuşuyorlardı. Biri :

— Bana anlatılanların yarısına inanırım, dedi. Hep yüksekten atarlar çünkü.

Diğeri cevap verdi :

— Bende aksi, bana söylenenin üzerine bir misli eklerim.

— Garip şey! Neden?

— Çünkü ben vergi memuruyum.

AÇIKÖZ HİZMETÇİ

Madam, eskimiş, ama giyilebilir durumda olan bir elbisesini genç hizmetçisine vererek:

— Al Rose, dedi. Bu elbise senin olsun, sen giy bunu.

Kız yüzünü asarak:

— Fakat madam, diye cevap verdi, elbiselerinizin içinde vücuduma uymayan tek elbisede buydu...

ÜÇ ÇAPKIN DELİ

Üç çapkın deli konuşuyorlardı. Hayal dünyasına daldılar. Biri:

— Oh, dedi, dünyanın en güzel sarışınlarından onu benim olsaydı!

— Ne olurdu öyleyse, dünyanın en güzel esmerlerinden onu benim olsaydı!

Üçüncü çapkın deli başını salladı:

— Ne olurdu, ikiniz de ölseydiniz de, on sarışın güzelle, on esmer güzel bana mirasınız olarak kalsaydı!

KAYIP KAYNANA

— Kaynanam bir haftadır kayıp...

— Onu polise tarif ettin mi?.

— Hayır.

— Niçin?.

— Bana hiç bir zaman inanmazlarda ondan.

—o—

ZAVALLI PAPAĞAN

— Papağanın ne oldu?

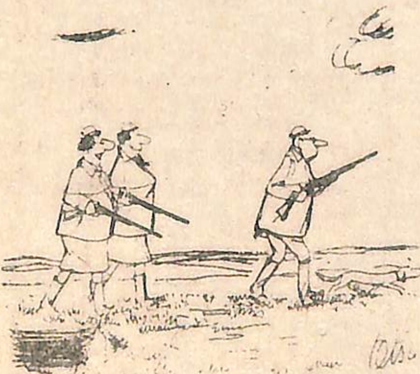
— Öldü.

— Neden acaba?

— Ben evlendim.

— Anlaşıldı. Karını kıskandı her halde.

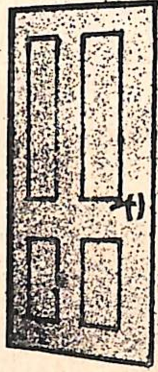
— Yok canım, karım eve geldikten sonra zavallı hayvan konuşma fırsatı bulamadı.

— Onu takip edelim... «Ava giden avlanır» demişler!...

Yazısız

..tasarruflarınızın değerlendirilmesinde ve yurt sathında yaygın hizmet veren bankamızı seçtinizse,

..tercihiniz doğrudur!

timur berkün

TÜRKİYE VAKIFLAR BANKASI

(Basın : 60180 — 20310 — 88)

Akbaba

